

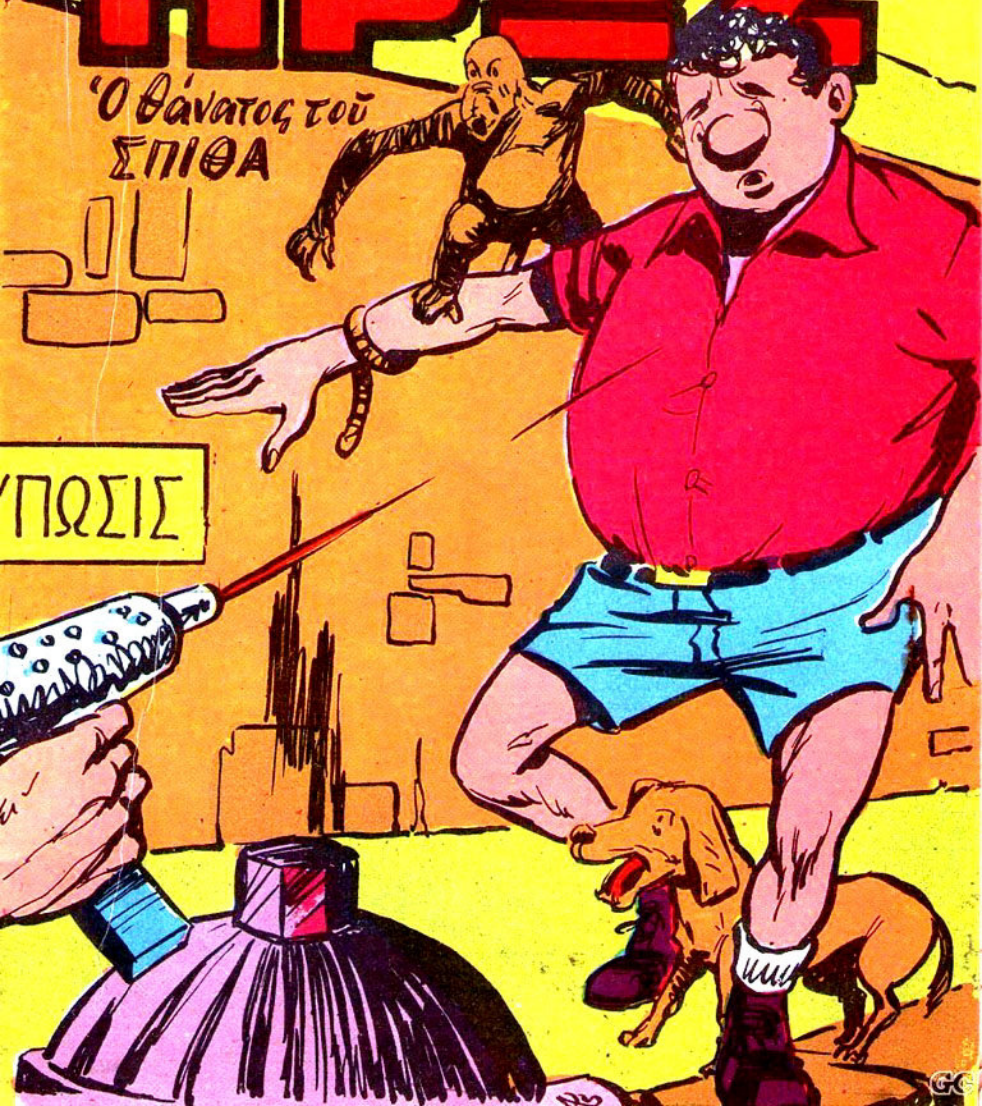
Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

97

Ο θάνατος του
ΣΠΙΘΑ

ΠΩΣΙΣ

Ἀναγκαστική στρατολογία

Η ΑΘΗΝΑ, ἡ σκλη-
ρωμένη Ἀθήνα,
πού στενάζει κάτω ἀπὸ τὴν
μπότα τῶν τυράννων τῆς,
Γερμανῶν, Ἰταλῶν καὶ Βουλ-
γάρων, περνάει κρίσιμες καὶ
δραματικές ἡμέρες.

Οἱ Γερμανοί, γιὰ νὰ ἐκδι-
κηθοῦν τοὺς Ἕλληνες πού δὲν
ἐννοοῦν νὰ ὑποταγοῦν καὶ γιὰ
νὰ ἐξοικονομήσουν κι' ἄλλους
στρατιῶτες γιὰ τὰ διάφορα
μέτωπα τοῦ πολέμου, ἔχουν
ἀποφασίσει νὰ ἐπιστρατεύ-
σουν ὅλους τοὺς νέους Ἑλ-
ληνες, νὰ τοὺς φορέσουν τὴ
γερμανικὴ στολὴ καὶ νὰ τοὺς
στείλουν στὸ ἀνατολικὸ μέ-
τωπο, νὰ πολεμήσουν ὑπὲρ
τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς Γερμα-
νίας!

Ἰσχυρὰ ἀποσπάσματα πᾶ

νοπλων Γερμανών διασχίζουν από τὸ πρωί ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ συλλαμβάνουν ὅλους τοὺς νέους ποὺ συναντοῦν! Τοὺς φορτώνουν σὲ μεγάλα αὐτοκίνητα καὶ τοὺς μεταφέρουν σ' ἓνα μεγάλο στρατόπεδο συγκεντρώσεως, κάπου ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!

Ἐκεῖ, θὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ φορέσουν τὴ μισητὴ γερμανικὴ στολὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ μὲν πρόχειρη ἐκγύμνασι θὰ τοὺς στείλουν στὸ παγωμένο μέτωπο τῆς Ρωσίας γιὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῶν Ρώσων καί, φυσικὰ, ἐναντίον τῆς πατρίδας τους καὶ τῶν Συμμάχων τῆς!

Τὰ μάτια χιλιάδων μανάδων, ποὺ τὰ παιδιά τους ἔχουν κιάλας πιαστῇ ἀπὸ τοὺς τυράννους κλαίνε ἀπαρηγόρητα. Δὲν κλαίνε μόνο γιὰ τὰ παιδιά τους, ποὺ ξέρουν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γυρίσουν ποτὲ ἀπὸ τὸ μέτωπο. Κλαίνε περισσότερο ποὺ τὰ παιδιά τους θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῆς Ἰδίας τῆς πατρίδας τους! Καὶ προτιμοῦν νὰ τὰ δοῦν νεκρά, παρὰ νὰ τοὺς συμβῇ αὐτὸ τὸ τόσο ἀτιμωτικὸ πράγμα!

Ὅσοι νέοι Ἕλληνες δὲν πιάστηκαν τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀποτροπῆς αὐτῆς ἐφόδου τῶν Γερμανῶν, ἔσπευσαν νὰ κρυφτοῦν στὰ σπιτία τους ἢ προσπάθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μὰ οἱ Γερμανοὶ ἔχουν πάρει τὰ μέτρα τους. Ἐχουν πιάσει ὅλες τὶς ἐξόδους ποὺ ὁδηγοῦν ἀπὸ τὴν

Ἀθήνα στὰ περὶχωρα. Καὶ ἔχουν στὰ χέρια τους καταλόγους μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις ὅλων τῶν Ἑλλήνων ποὺ εἶναι σὲ στρατεύσιμη ἡλικία!

Ἔτσι, ἐκεῖνοι ποὺ προσπαθοῦν νὰ φύγουν, συλλαμβάνονται. Τὶς νύχτες ἐξ ἄλλου, οἱ Γερμανοὶ ἐπισκέπτονται τὰ σπιτία ὅπου κρύβονται: οἱ νεαροὶ Ἕλληνες καὶ τοὺς πιάμουν!

Βάβα! σὲ πολλές περιπτώσεις, οἱ Ἕλληνες δὲν ἀφίνουν τοὺς Γερμανοὺς νὰ τοὺς πιάσουν χωρὶς νὰ προβάλουν καμμιά ἀντίστασι. Πολλοὶ προτιμοῦν νὰ πεθάνουν πολεμώντας ἐναντίον τῶν τυράννων, παρὰ νὰ γίνουν ὄργανά τους καὶ νὰ τοὺς βοηθήσουν νὰ ὑποδουλώσουν τὸν κόσμον!

Κάθε τόσο ἀκούει κανεὶς στοὺς δρόμους ἢ καὶ μέσα στὰ σπιτία πυροβολισμοὺς καὶ κραυγὰς καὶ βλέπει νεαροὺς Ἕλληνες νὰ συμπλέκονται μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χίτλερ!

Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι μάταια! Οἱ ὅπλοιοι Ἕλληνες δὲ μπόρουν νὰ ἀντισταθοῦν στοὺς πάνοπλους Γερμανοὺς καὶ οἱ περισσότεροὶ συλλαμβάνονται καὶ κλείνονται στὸ στρατόπεδο!

Μέσα στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους, τὰ τοῖα ἡρωικὰ Ἑλληνόπουλα, ὁ Γιώργος Θαλάσσης, ποὺ εἶναι γνωστὸς στοὺς Γερμανοὺς καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον ὡς Παιδὶ - Φάντασμα, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ

αχόρταγος Σπίθας, κούβεν-
τιάουν με τα πρόσωπα άλ-
λωμένα από τη συγκίνησι-
και το θυμό.

— Πρέπει να σταματήσουν
έλα αυτά!, μουγγρίζει ο
Σπίθας άγρια:

Και χτυπάει τη γροθιά
του πάνω στο τράπεζι με τό-
ση δύναμη, ώστε το σκυλάκι
του, ο Μούτς και η παϊμου-
δίτσα του ή Τσικίτα, αναπη-
δούν τρομαγμένα.

— Ορκίζομαι, συνεχίζει,
να μη βάλω μπουκιά στο στό-
μα μου πριν αναγκάσουμε
τους Γερμανούς να αφήσουν
ελεύθερα τα Έλληνόπουλα
που έχουν πιάσει!

Μολονότι το ύφος του Σπί-
θα είναι πολύ κωμικό, ο Γιώρ-
γος και η Κατερίνα δεν έχουν
καμμία όρεξη να γελάσουν.
Οί στιγμές είναι πολύ κρίσι-
μες, για το ελληνικό έθνος
και κανένας δεν έχει διάθεσι
για γέλια.

— Πρέπει να τους σταμα-
τήσουμε! λέει σοβαρά το
Παιδί - Φάντασμα κουνώντας
το κεφάλι του. Πώς όμως; Δέ
μπορούμε να έπιτεθούμε ά-
νοκτά έναντίον των Γερμα-
νών! Έχουν ένα στρατό πά-
νοπλο και τέλεια όργανωμέ-
νο, ενώ έμείς δεν διαθέτουμε
παρά άντρες άοπλους και ά-
νοργάνωτους! "Αν δοκιμάσου-
με να ξεσηκώσουμε το λαό,
θα είναι σαν να θέλουμε να
στείλουμε τους συμπατριώ-
τες μας σε σίγαιρο θάνατο!
Πρέπει να κάνουμε κάτι άλ-
λο. Πρέπει να τους κάνουμε
να πιστέψουν ότι είναι πολύ

έπικίνδυνο να χρησιμοποιούν
τους Έλληνες αναγκαστικά
ως στρατιώτες τους! Με
ποιο τρόπο όμως θα γίνει
αυτό;

Τα τρία παιδιά μένουν για
μερικές στιγμές σκεπτικά και
σιωπηλά. Έπειτα, η Κατερί-
να λέει άργά:

— "Αν καταφέρναμε, Γί-
ωργο, να όπλίσουμε τους δι-
κούς μας που οί Γερμανοί έ-
χουν κλείσει στο στρατόπε-
δο και να τους δώσουμε έτσι
την εύκαιρία να έπιτεθούν έ-
ναντίον των τυράννων ίσως...

Τα μάτια του Γιώργου λά-
μπουν. Μια σκέψη άστράφτει
στο μυαλό του.

— Κατερίνα!, λέει. Μου
έδωσες μια ιδέα! Ξέρω καλά
το στρατόπεδο όπου συγκεν-
τρώνουν τους Έλληνες που
σκοπεύουν να στείλουν στο
ρωσικό μέτωπο! Και ξέρω
ότι σε μια γωνιά του βρίσκε-
ται ένα κτίριο όπου υπάρχουν
άφθονα πολεμοφόδια και ό-
πλα! "Αν μπορέσουμε να
μπούμε στο στρατόπεδο και
να βάλουμε στο χέρι τα ό-
πλα αυτά, τότε μπορούμε να
έλπιζουμε ότι θα βρούμε τον
τρόπο να βοηθήσουμε τους
δικούς μας!

— Πώς όμως θα βρούμε
από την Αθήνα, λέει η Κα-
τερίνα, αφού οί Γερμανοί έ-
χουν μπλοκάρει όλους τους
δρόμους που οδηγούν στα πε-
ριχώρα;

Νέα σιωπή άπλώνεται μέ-
σα στο δωμάτιο. Το μυαλό
του Παιδιού - Φάντασμα δού-
λεύει πυρετωδώς, προσπαθών

τας να βρή μια λύσι.

Ξαφνικά, φωνάζει:

—Το βρήκα, πα·διά! Άκουστε με με προσοχή!...

Καί αρχίζει νά τους έξηγη-
τό σχέδιό του με σιγανή φω-
νή....

Οί τρείς καλόγεροι

ΕΙΝΑΙ σούρουπο. Τρείς μορφές ά-
νεβαίνουν τή λεωφόρου Κηφι-
σιάς. Περπατούν τρεκλίζον-
τας από τήν άδυναμία και εί-
ναι ντυμένες με μαύρα ράσα
καλογέρων.

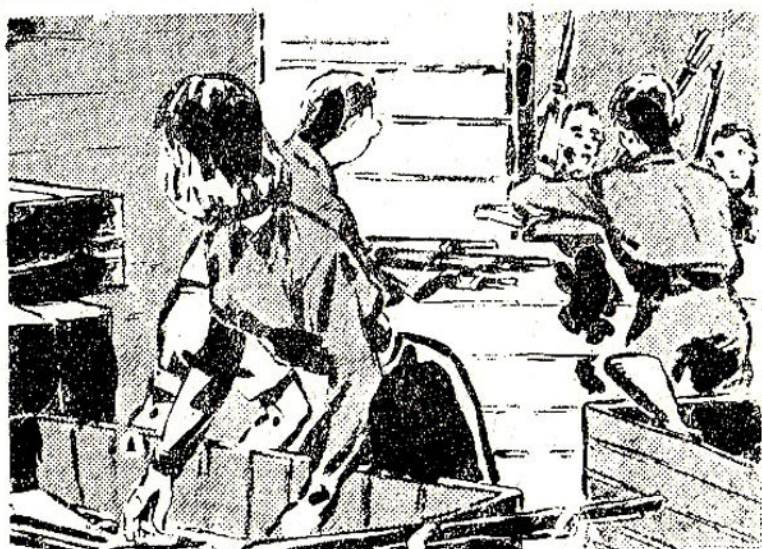
Βογγώντας και αναστενά-
ζοντας, οί τρείς καλόγεροι
περνούν τούς Άμπελοκήπους

και προχωρούν προς τόν Έ-
ρυθρό Σταυρό. Όταν φτά-
νουν εκεί, σταματούν. Ένα
ίσχυρο απόσπασμα Γερμα-
νών έχει κλείσει τόν δρόμο
και κάνει έλεγχο στους δια-
βάτες. Τούς ηλικιωμένους
τούς αφήνουν νά περάσουν,
άφού προηγουμένως έξετά-
ζουν με προσοχή τής ταυτό-
τητές τους. Τούς νέους τούς
κρατούν και τούς φορτώνουν
σέ μεγάλα αυτοκίνητα, που
ξεκινούν άμέσως για τόν στρα-
τόπεδο συγκεντρώσεως.

Φτάνει ή σειρά τών τριών
καλογέρων. Δυό Γερμανοί με
αυτόματα κρεμασμένα από
τόν ώμο τους, πλησιάζουν
και τραβούν άπότομα τήν

Καί ό «καλόγερος» επιτίθεται έναντίον του Γερμανού!

‘Αρχίζει τότε η διανομή των όπλων στους ‘Ελληνες!

κουκούλα του πρώτου από τους ρασοφόρους. Βλέπουν ένα ζαρωμένο γεροντικό πρόσωπο, άποσκελετωμένο από την πείνα και τις κακουχίες.

Πηγαίνουν στο δεύτερο και λόγερο και του άνασκηκώνου επίσης την κουκούλα. ‘Αντικρίζουν το πρόσωπο μίας γριάς.

— Ούφ! ‘ κάνει ο Γερμανός που το σήκωσε.

Και κατεβάζει πάλι την κουκούλα βιαστικά. ‘Όταν όμως άνασκηκώνου την κουκούλα του τρίτου καλόγερου, οι Γερμανοί ζαρώνουν τα φρύδια τους. Βλέπουν ένα παχύ πρόσωπο με άραια γένια και μ’ ένα μακρύ γυριστό μου-

στάκι. Δυο μικρά μαύρα χαζά ματάκια τους κυττάζουν με βλακώδη τρόπο.

— Αύτός, λέει ο ένας από τους Γερμανούς, δέ φαίνεται να έχη ύποφωρη από την πείνα! Δέ μου λές πάτερ τί τρώς κι ‘ έχεις παχύνει έτσι;

‘Ο καλόγερος άνοίγει το στόμα του για να πη κάτι, το κλείνει πάλι, το ξανοίγει και λέει με κλαψιάρικη φωνή:

— Κύριε έλέησον! Κύριε έλέησον!

— Είναι ένα κτήνος που καλά θα κάναμε να το στέλνουμε στη Γερμανία να το κάνουν σαπούκι!, λέει ο ίδιος Γερμανός. Είναι τυχερό ο-

μως! 'Η διαταγή μας είναι να πίνουμε μόνο όσους είναι κατόλληλοι: για στρατιώτες!

Και προσθέτει άποτεινόμενος στους καλόγερους:

— Τσακιστήτε γουρούνια!

Οί τρεις ρασοφόροι προχωρούν διασπαστικά και χάνονται μέσα σέ λίγες στιγμές από τὰ μάτια τῶν Γερμανῶν. Ὁταν άπομακρύνονται άρκετά, ὁ χοντρός καλόγερος λέει γκρινιάρικα:

— Πώς τὸ εἶπε ὁ πολιογερμανάρας, Γῶργο;

— Εἶπε, ἀπαντάει ὁ ἄλλος καλόγερος, ὅτι εἶσαι κατόλληλος μόνο γιά... σαπούνι!

— Μανούλα μου! γρυλλίζει ὁ χοντρός πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Σπίθα. Ἄν δέν εἶχαμε δουλειά νὰ κόψουμε, θὰ γύριζα πίσω νὰ τοῦ σπάσω τὰ μεῦτρα! Ἀκούς ἐκεῖ σαπούνι! Νάλεγε τουλάχιστον πῶς εἶμαι κατόλληλος γιά ζαμπόν, μάλιστα! Θὰ τοῦλεγα καὶ μπράβο!

Καὶ ὁ Σπίθας ἀνοίγει τὸ ράσο του καὶ ἀφήνει νὰ πέσουν χάμω δυό... ζῶα! Ἐνα σκυλάκι καὶ μιὰ μαϊμεδίτσα! Εἶναι ὁ Μούτς καὶ ἡ Τσικίτα, οἱ δυὸ ἀχώριστοι σύντροφοι τοῦ καθυστερημένου στοῦ μυαλοῦ παιδιοῦ!

— Σπίθα!, λέει αὐστηρὰ ὁ Γῶργος. Δέ σοῦ εἶπα νὰ μὴν πάρης μαζί σου τὰ ζῶα;

— Δέν τὰ πήρα μαζί μου Γῶργο!, ἀπαντάει ὁ Σπίθας. Αὐτὰ μὲ πήραν μαζί τους!,

Ἐξάλλου, Γῶργο, μπορεῖ νὰ τὰ χρειάστοῦμε ἐκεῖ πού πηγαίνουμε! Δέν ξέρει κανεὶς ποτὲ τί μπορεῖ νὰ συμβῇ...

Ὁ Γῶργος δέν ἀπαντάει. Ξέρει ὅτι δέν εἶναι εὐκόλο πρᾶγμα νὰ μεταπείσῃ κανεὶς τὸ Σπίθα ὅταν δάξῃ μὲ ἰδέα στοῦ μυαλοῦ του. Τὰ τρία Ἑλληνόπουλα, πού μὲ τὴν ἔξυπνη καὶ τολμηρὴ μεταμφίεσί τους κατῶρθωσαν νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ γερμανικὸ μπλόκο, συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Ἐχουν νὰ κάνουν πορεία ἀρκετῶν ὥρῶν τώρα ὥσπου νὰ φτάσουν στοῦ στρατόπεδο ὅπου εἶναι κλεισμένοι οἱ Ἑλληνες.

Μὰ δέν πρόκειται νὰ διασχίσουν ὅλη αὐτὴ τὴν ἀπόσταση μὲ τὰ πόδια. Πρὶν ξεκινήσουν ἀπ' τὴν Ἀθήνα, τὸ Παῖδι - Φάντασμα εἰδοποίησε τηλεφωνικῶς ἕνα μέλος τῆς πατριωτικῆς ὁργανώσεώς του πού ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, νὰ τοὺς ἔχη ἑτοῦμα τρία ἄλογα σ' ἕνα ὠρισμένο σημεῖο τοῦ δρόμου πού ὁδηγεῖ στοῦ στρατόπεδο.

Πραγματὶ κά, λίγη ὥρα ἀργότερα, οἱ μικροὶ ἥρωές μας διακρίνουν στὴν ἄκρῃ τοῦ δρόμου τὶς σιλουέτες τριῶν ἁλόγων καὶ ἐνὸς ἀνθρώπου. Ἐπείτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς οἱ τρεῖς «καλόγεροι» ταξιδεύουν καβάλλα σὲ τρία μεγάλα καὶ γερά ἄλογα, σὰν τρία σκοτεινὰ φαντάσματα πού κατέβηκαν ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο μὲ κάποια μυστηριώδη ἀποστολή...

Στό στρατόπεδο

Η ΝΥΧΤΑ είναι προχωρημένη όταν τα Έλληνόπουλα σταματούν σε μια έρημη έσοχή, όπου έκτεινονται μεγάλα δάση πάνω σε πλαγιές λόφων και μέσα σε κοιλάδες. Κατεβαίνουν από τ' αλογά τους και το Παΐδι - Φάντασμα λέει:

— Θα βγάλουμε τα ράσα για να μη μας εμποδίζουν στις κινήσεις μας. Έπειτα, θα προχωρήσουμε προς τα δυτικά, όπου βρίσκεται το στρατόπεδο και ο Θεός βοηθός!

Βγάζουν τα ράσα και τα πετούν αδιάμεσα στους θάμνους. Ο Σπίθας μόνο τυλίγει το δικό του ράσο και το χώνει μέσα στον κόρφο του, μουρμουρίζοντας:

— Παύ ξέρεις; Μπορεί να μου χρειαστή!

Αφανίζουν τα γένια, τις κρέμες και τις ψεύτικες ρυτίδες που τους σκεπάζουν το πρόσωπο και προχωρούν μέσα στο δάσος σαν τρεις αϊολοί.

Μερικά λεπτά αργότερα, σταματούν πάλι. Πέφτουν

μπρούμυτα. Σε πολύ μικρή απόσταση: μπροστά, διακρίνουν το σκοτεινό όγκο μερικών κτιρίων. Συρματοπλέγματα ζώνουν ολόκληρη την περιοχή. Μια περίπολος από πέντε Γερμανούς στρατιώτες περνάει: έξω από τα συρματοπλέγματα, ανάμεσα στα πατάκια και τα κτίρια!

— Θα περιμένουμε λίγη ώρα, ψιθυρίζει ο Γιώργος, για να δούμε κάθε πότε περνάει η περίπολος από το μέρος αυτό. Τότε θα κινηθούμε.

Περνάει μισή ώρα πριν η περίπολος κάνει πάλι την εμφάνισή της. Όταν οι Γερμανοί περνούν, ο Γιώργος λέει:

— Όρα! Έχουμε αρκετό καιρό στη διάθεσή μας! Θα δοκιμάσουμε τώρα αν τα συρματοπλέγματα είναι ηλεκτροφόρα. Αν δεν είναι, τότε είμαστε τυχεροί! Αν όμως είναι ηλεκτροφόρα και είναι συνδεδεμένα με κουδούνια συναγερμού, τότε η αποστολή μας είναι καταδικασμένη σε άσπετυχία!

Βγάζει από την τσέπη του ένα σύρμα, το ξεδιπλώνει και το πετάει πάνω στα συρματοπλέγματα. Τίποτα. Δεν συμβαίνει τίποτα! Δεν ακούγεται το ποραμικό κουδούνισμα από το εσωτερικό του στρατοπέδου! Τα σύρματα δεν είναι ηλεκτροφόρα!

— Έντάξει!, λέει με χαρά το Παΐδι - Φάντασμα.

Σέρνεται προς τα συρματοπλέγματα ακολουθούμενος από το Σπίθα την Κατερίνα.

και τὰ δυὸ μικρὰ ζῶα. "Όταν φτάνει κοντά, δγάζει ἀπ' τὴν τσέπη του τρία μικρὰ ψαλίδια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ κόβουν λαμαρίνες καὶ σύρματα, καὶ τὰ δίνει στοὺς συντρόφους του. Ἀρχίζουν καὶ οἱ τρεῖς νὰ κόβουν τὰ σύρματα γοργὰ καὶ σὲ μερικά λεπτὰ μὲ ἀνοικτὰ μεγάλη τρύπα ἔχει σχηματιστῇ στὸ συρματοπλέγμα.

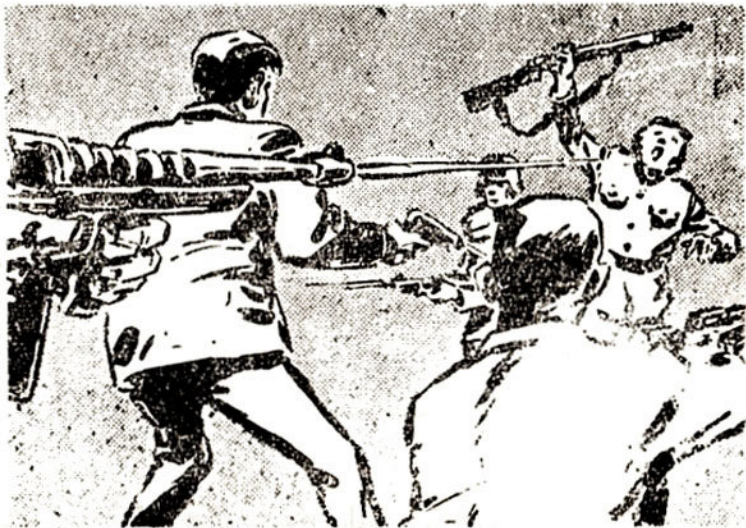
Γλιστρούν μέσα στὸ τρομερὸ στρατόπεδο, ὅπου εἶναι κλεισμένοι οἱ "Εἰληνες ποὺ πρόκειται νὰ σταλοῦν ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς στὸ ρωσικὸ μέτωπο. Ὁ Γιῶργος μένει ἀκίνητος μέσα στὸ σκοτάδι μετὰ τὸ αὐτὶ σπλημένο κυττάζοντὰς γύρω καὶ προσπαθώντας νὰ προσανατολιστῇ. Ἐχει με

λετήσσει καλὰ ἀπὸ πρὶν τὸ χάρτη τοῦ στρατοπέδου καὶ ξέρει ποῦ βρίσκεται τὸ κάθε κτίριο καὶ σὲ τί χρησιμεύει.

Δεξιὰ, ὑψώνονται μερικά μακρόστενες παράγκες ὅπου εἶναι φυλακισμένοι οἱ "Εἰληνες. Ἀριστερὰ διακρίνονται μερικά κτίρια ὅπου εἶναι ἐγκατεστημένοι οἱ ἄντρες τῆς φρουρᾶς. Στὸ βάθος ἀπόμακρα ἀπὸ τὰ ἄλλα κτίρια, τὸ Παῖδι - Φάντασμα ξεχωρίζει τὸν ὄγκο ἐνὸς μεγαλύτερου, κτιρίου. Εἶναι ἡ ἀποθήκη τῶν ὀπλῶν καὶ τῶν πυρομαχικῶν. Μπροστὰ σὲ κάθε κτίριο εἶναι τοποθετημένος ἓνας φρουρὸς με αὐτόματα στὰ χέρια.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα λέει σιγανὰ στοὺς φίλους του:

—Τὸ πρῶτο μέλημά μας

Ἀνάμεσα στοὺς "Εἰληνες καὶ στοὺς Γερμανοὺς ξεσπάει ἄγρια μάχη!

—“Αν δὲν παραδώσετε τὸ Σπίθα, θὰ κάψουμε τὸ χωριό!

εἶναι νὰ ἔρθουμε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς δικούς μας, πού εἶναι κλεισμένοι στὶς παράγκες ἐκεῖνες. Καὶ γὰρ νὰ τὸ πετύχουμε αὐτὸ πρέπει νὰ θέσουμε ἐκτὸς μάχης ὅσο πῶ ἀθόρυβα γίνεται τοὺς φρουρούς, πού εἶναι τοποθετημένοι ἐκεῖ. Οἱ παράγκες εἶναι τρεῖς καὶ οἱ φρουροὶ ἰσάριθμοι. Θὰ ἀναλάβουμε ἀπὸ ἕναν ὁ καθένας μας. Ἐγὼ τὸν πρῶτο, ἡ Κατερίνα τὸν δεύτερο καὶ ὁ Σπίθας τὸν τρίτο. Θὰ ἀνοίξουμε τὶς πόρτες καὶ θὰ ποῦμε στοὺς δικούς μας νὰ μείνουν μέσα, στὶς παράγκες τοὺς ἤσυχά ὡς τὴ στιγμή πού θ' ἀκούσουν τὴ κραυγὴ μιᾶς κουκουβάγιας. Τότε θὰ βγοῦν

καὶ θὰ τρέξουν στὸ κτίριο τοῦ δόθους, ὅπου θὰ βρισκόμαστε ἐμεῖς. Ἐμπρός! Μόλις τε λειώσετε, θὰ με συναντήσετε στὸ κτίριο τοῦ δάθους. Ἐντάξει!

—Ἐντάξει!

Ὁ Σπίθας καὶ ἡ Κατερίνα χάνονται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὁ Γιώργος προχωρεῖ ἀθόρυβα πρὸς τὴν πρώτη παράγκα καὶ σταματᾷ: σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν φρουρό. Μιὰ ἔκφρασι δυσσχεστῆς ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό του. Θὰ κάμῃ κάτι πού δὲν τὸ θέλει καθόλου μὰ πού εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ σωθοῦν χιλιάδες ἀθῶοι ἄνθρωποι!

«Θεέ μου!, μουρμουρίζει, συγχώρησέ με! "Αν όμως τόν αφήσω ζωντανό, ο Γερμανός αυτός θα στείλη στο μέτωπο χιλιάδες ανθρώπους να σκοτωθούν πού το μόνο έγκλημά τους είναι: ότι γεννήθηκαν, "Ελληνες!»

Ανασηκώνει το παντελόνι του και τραβάει ένα στιλέττο που είναι στερεωμένο με σκοινάκι πάνω στο μηρό του μαζι με τη θήκη του. Το χέρι του κάνει μια ταχύτατη κίνηση και το στιλέττο ταξιδεύει σφυρίζοντας στον αέρα.

Την επομένη στιγμή ο Γερμανός κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό του και σωριάζεται χάμω. Το Πα-δί - Φάντασμα προχωρεί προς την πόρτα της παράγκας.

Λίγο πιο πέρα, την ίδια στιγμή, ο δεύτερος φρουρός νοιώθει ένα πιστόλι να καρφώνεται ξαφνικά στην πλάτη του. Μια φωνή κοριτσιού λέει σιγανά:

— "Αν φωνάξεις και αν δεν κάνης αυτό που θα σου πω, θα πεθάνης με μια σφαίρα, στην καρδιά! Παράτησε το όπλο σου και βγάλε το κράνος από το κεφάλι σου! Γρήγορα!

Ο Γερμανός υπακούει τρέμοντας. Αφήνει το αυτόματο του να πέσει χάμω και βγάζει το κράνος του. Με ασύλληπτη γρηγοράδα το πιστόλι ανεβοκατεβαίνει και τον χτυπάει στο κρανίο. Ο Γερμανός πέφτει σαν να τόν χτύπησε κεραυνός!

Η Κατερίνα προχωρεί για

την παράγκα για να ελευθερώσει τους αιχμαλώτους "Ελληνες.

Ο Σπίθας...
φάντασμα!

Ο ΣΠΙΘΑΣ ενεργεί με διαφορετικό τρόπο. Για να μην τόν αντιληφθεί ο Γερμανός που φρουρεί την τρίτη παράγκα, βγάζει το ράσο του και το φοράει.

—Θα με περάση, γιὰ... φάντασμα, μουρμουρίζει, θα πάθω συγκοπή και θα μου αφήση το δρόμο ελεύθερο!

Και προχωρεί προς το φρουρό, σαλεύοντας τα μανίκια του ράσου του και δογώντας υπόκωφα. Ο Γερμανός, βλέποντας μια μαύρη αλλόκοτη μορφή να πλησιάζει, δογώντας, πιστεύει πραγματικά ότι έχει μπροστά του το φάντασμα κανενός θύματός του που έρχεται από τόν άλλο κόσμο για να τού ρουφήξει τόν αίμα και ή ψυχή του γεμίζει πανικό. Θέλει να σηκώσει τόν αυτόματό του και να πυροβολήση μὰ τὰ χέρια του έχουν παραλύσει από τόν τρόμο. Θέλει να φωνάξη να τόν βάλη στα πόδια μὰ τὰ

γόνата του λυγίζουν από το φόβο.

Μένει λοιπόν στη θέση του τρέμοντας ολόκληρος και αφήνει το «φάντασμα» να πάη κοντά του. Όταν φτάνει κοντά στο Γερμανό χωρίς να τον δει, να πέφτη ξερός από το φόβο, ο Σπίθας θυμώνει.

—Δέν είσαι έντάξει! γρυλλίζεις. Γιατί δέν λιποθύμησες άκόμα; Δέν παίζω!

Και ή γροθιά του καθυστερημένου στο μυαλό μά ατρόμητου Έλληνοπούλου χώνεται βαθιά στο στομάχι του Γερμανού. Ο στρατιώτης του Χίτλερ διπλώνεται: στά δυο παρατώντας το αυτόματό του και πόνοντας το στομάχι του. Ο Σπίθας δέ χάνει την εύκαιρία. Η γροθιά του ανεβοκατεβαίνει και χτυπάει με την ίδια φόρα τον Γερμανό στο σθέρκο στη βάση του κρανίου, που είναι ένα από τα πιο ευαίσθητα σημεία του ανθρώπινου σώματος. Ο φρουρός καταρρέει χωρίς να προφέρει λέξη.

Ο Σπίθας προχωρεί προς την παράγκα. Βλέπει μπροστά του δυο πόρτες. Χωρίς να δισταγή πλησιάζει στην πόρτα που είναι στ' άριστερά του. Κι' έχει λόγους που διόλεξε την πόρτα αυτή. Για ναλίστικες όσμες φαγητών έρχονται από εκεί και το άδιακοπα πεινασμένο παιδί δέ μπορεί να άντισταθή στο πειρασμό. Σπρώχνει την πόρτα και βρίσκει μέσα σε μία.. κουζίνα! Είναι ή κουζίνα της φρουράς και είναι χτισμένη

δίπλα στην τρίτη παράγκα, των αιχμαλώτων. Ένας Γερμανός βρίσκει εκεί μέσα και μαγειρεύει. Στο θόρυβο που κάνει ο Σπίθας μπαίνουντας, ο στρατιώτης του Χίτλερ γυρίζει και γουρλώνει τα μάτια του.

Νομίζει κι' αυτός ότι βλέπει ένα φάντασμα! Κάνει ένα βήμα πίσω και το ένα του χέρι φουχτιάζει ένα μαχαίρι της κουζίνας. Το σηκώνει για να το πετάξη εναντίον του φαντάσματος, μά λογαριάζει χωρίς τον ξενοδόχο. Ο Σπίθας όταν πρόκειται για φαγητό, είναι άκαταμάχητος. Και τώρα δέν πρόκειται μόνο για φαγητό. Πρόκειται και για τη ζωή χιλιάδων Έλλήνων, που θα σταλούν στο ρωσικό μέτωπο αν άποτύχη, στην άποστολή του!

Τα γόνата του καθυστερημένου στο μυαλό παιδιού λυγίζουν και τεντώνονται: άπότομα. Το παχύ κορμί του έκσφενδονίζεται προς τα μπρος και με το κεφάλι μπροστά χτυπάει το Γερμανό στο στομάχι. Ο μάγειρας πέφτει πίσω με τις αισθήσεις χαμένες και σωριάζεται χάμω μαζί με ένα τραπέζι.

Ο Σπίθας δέ χάνει τον καιρό του. Πετάει από πάνω του το ράσο, γυρίζει στο τζάκι όπου βράζει ένα τσουκάλι και άπλώνει το χέρι του ενώ ο Μούτς κουνάει στά πόδια του την ουρά του περιμένοντας κανένα μεζέ και ή Τσι κίτα σκαρφλώνει στον ώμο του.

Μὰ τὸ χέρι τοῦ ἀδιάκοπα πεινασμένου παιδιοῦ μένει μετέωρο. Αὐτὸ εἶναι κάτι καταπληκτικὸ καὶ ἀπίστευτο. Ἐκεῖ μπροστά του, βρίσκονται νόστιμα φαγητὰ καὶ ὁ Σπίθας δὲν τὰ ἀρπάζει νὰ τὰ καταβουχθίσῃ!

Σὰν νὰ τὸν τραβάει μὲ ἀκατανίκητη δύναμι, τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα. Γιά πρώτη ἴσως φορὰ στὴ ζωὴ του, περιφρονεῖ τὸ φαγητὸ καὶ γυρίζει τὴν πλάτη! Ὁ Μοῦτς κυττάζει τὸ ἀφεντικό του μὲ ὕφος ποὺ λέει «Σίγουρα τρελλάθηκε ὁ κύριός μου!» Δὲν ξέρει ὅτι ἡ σκέψις ὅτι χιλιάδες συμπατριῶτες του περιμένουν τὴ βοήθειά του κάνει τὴν ὀρεξὴ τοῦ Σπίθα νὰ κοπῇ.

«Πρέπει νὰ κάνω τὸ καθήκον μου πρῶτα, σκέπτεται. Ἔπειτα, βλέπουμε! Ὅσο, γιὰ σένα, παλιοστόμαχο κάμε ὑπομονὴ ἄλλοιῶς θὰ σοῦ ἐπιβάλω νηστεία!»

Βγαίνει ἀπὸ τὴν κουζίνα πηγαίνει στὴν ἄλλη πόρτα καὶ σηκώνει τὴν ἀμπάρα ποὺ τὴν κλείνει ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος...

Ἐλεύθεροι σκλάβοι

 ΤΑΝ φτάνει στὸ κτίριο τοῦ βάρους, ὅπου εἶναι ἡ ἀποθήκη τῶν ὅπλων, ὁ Σπίθας βρίσκει τὸ Γιώργο καὶ τὴν Κατερίνα νὰ προσπαθοῦν νὰ ἀνοίξουν τὴ σιδερένια πόρτα τῆς μπα-

ράγκας. Λίγο πρὶν πέρα εἶναι ξαπλωμένος χάμω, ἀναίσθητος ὁ Γερμανὸς φρουρὸς τοῦ κτιρίου αὐτοῦ.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα φαίνεται ἀπελπισμένο.

—Ἡ πόρτα λέει σιγανά, εἶναι ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα! Σίγουρα κάποιος κοιμάται μέσα τὶς νύχτες γιὰ λόγους ἀσφαλείας! Δὲν μπορούμε λοιπὸν νὰ διαρρήξουμε τὴν κλειδαρὰ χωρὶς νὰ τὸν ξυπνήσουμε! Κι' ἂν ξυπνήσῃ καὶ εἰδοποιήσῃ τὴ φρουρά, πρὶν προλάβουμε νὰ μοιράσουμε ὅπλα στοὺς δικούς μας, ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα! Καὶ δυστυχῶς, ὅλα τὰ παράθυρα εἶναι κλειστὰ ἀπὸ μέσα! Δὲν περμένει ὅτι ἓνα τόσο ἀπροσδόκητο ἐμπόδιο θὰ ματαίωει τὰ σχέδιά μας!

Ὁ Σπίθας ξήνει τὸ χοντρὸ κεφάλι του καὶ λέει:

—Υπάρχει ἓνας τρόπος νὰ μποῦμε μέσα!

—Ποῖός;

—Ἐκεῖνο τὸ παραθυράκι, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας.

Καὶ δείχνει ἓνα μικροσκοπικὸ παράθυρο, ἀνοιχτό, ποὺ διακρίνεται πολὺ ψηλὰ στὸν τοῖχο τῆς παράγκας.

—Μὰ ἀπὸ τὸ παραθυράκι αὐτό, λέει ὁ Γιώργος, δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ οὔτε τὸ κεφάλι μας! Ἄφησε τὶς ἀνησίες, Σπίθα!

—Νὰ ἀφήσῃς ἐσὺ τὶς ἀνησίες!, γρυλλίζει τὸ ἀχώρταγο παιδί. Ἄν δὲν χωράμε νὰ περάσουμε ἐμεῖς, χωράει ὁμως ἡ... Τσικίτα!

Τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ.

Φάντασμα λάμπουν μέσα στο σκοτάδι.

— 'Η Τσικίτα!, μουρμουρίζει. Ναί! Μπορεί να μπή ή Τσικίτα! Πώς όμως...

— 'Αφσέ με να κάνω έγω ό,τι ξέρω, τον διακόπτει ό Σπίθας. Αυτή τη στιγμή είμαι έγω ό άρχηγός! 'Ελα, Τσικιτοπούλα μου, να τους δείξης τι μπορείς να κάνης!

Σηκώνει στα χέρια του τη μικροσκοπική μαϊμουδίτσα και πηγαίνει κοντά στην πόρτα.

— Θέλω της λέει να μπής στο σπίτι: αυτό από το παράθυρο και να τραβήξης το σύρτη της πόρτας! Κατάλαβες;

Και έξηγει στην Τσικίτα με χειρονομίες τι θέλει να κάνει. 'Η πανέξυπνη μαϊμουδίτσα κουνάει κωμικά το κεφάλι της ξεφεύγει από τα χέρια του άφεντικού της και σκαοφαλώνει γοργά και άθόρυβα στον τοίχο. Φτάνει στο παραθυράκι και χάνεται.

Μερικές στιγμές αργότερα ένας σιγανός μεταλλικός ήχος άκούγεται πίσω από την πόρτα. Κάποιος τράβηξε το σύρτη!

Ο Γιώργος σπρώχνει την πόρτα που ύποχωρεί άθόρυβα. 'Η Τσικίτα πηδάει μέσα από το σκοτάδι και προσγειώνεται θορυβευτικά στον ώμο του Σπίθα!

— Μπράβο Τσικίτα μου, λέει: αυτός. Μ' έβγαλες άσπροπρόσωπο!

Τα τρία παιδιά μπαίνουν με προφυλάξεις στο κτίριο. 'Η παράγκα είναι κατασκήν

νη. Το Παδί - Φάντασμα μένει άσάλευτο και στήνει το αυτί του. Δέν άκούγεται τίποτα έκτός από έναν έλαφρό ρυθμικό ήχο από το βάθος του κτιρίου. Κάποιος κοιμάται: εκεί και ροχαλίζει!

— Μείνετε εδώ!, λέει σιγανά στους φίλους του.

Και προχωρεί πατώντας στις άκρες των ποδιών του. Πλησιάζει στο μέρος άπ' όπου άκούγεται το ροχαλητό, και διακρίνει έναν άντρα που κοιμάται πάνω σ' ένα ράντζο.

Με τρία γοργά δήματα φτάνει κοντά του και το χέρι του κλείνει το στόμα του κοιμισμένου, ενώ το άλλο χέρι του καρφώνει στο στήθος του την κάννη του πιστολιού του.

Ο Γερμανός ξυπνάει δοκιμάζει να άντισταθί μά νοιώθει το πιστόλι στο στήθος του και σταματάει. Ο Γιώργος λέει:

— 'Αν καθήσης φρόνιμα, δέ θα σέ σκοτώσω! Παιδιά, έλάτε να με βοηθήσετε να τον δέσω!

Με τη δόθηια του Σπίθα αι της Κατερίνας δένει τον αϊχμάλωτό του και τον φιμώνει. 'Επειτα άνάδει το ήλεκτρικό φαναράκι του και το τοποθετεί πάνω σ' ένα τραπέζι: έτσι ώστε να μη φαίνεται από έξω. Το έσωτερικό της παράγκας φωτίζεται άμυδρά. Μιά κραυγή χαράς ξεπηδάει από τα στήθη των παιδιών. 'Η παράγκα είναι γεμάτη από κασόνια με όπλα και πυρομαχικά!

— Θ' ανοίξουμε τὰ κιβώτια καὶ θὰ μοιράσουμε τὰ ὅπλα καὶ τὶς σφαῖρες στοὺς δικούς μας!, λέει ὁ Γιώργος.

Καί, φέροντας τὶς παλάμες του γύρω ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ πού μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὸ κράξιμο τῆς κουκουδάγιας. Ἔπειτα, μαζί μὲ τὸ Σπίθα καὶ τὴν Κατερίνα ἀνοίγει ἕνα-ἕνα τὰ κιβώτια καὶ κουβαλάει σ' ἕνα ποταμιόδρομο ὅπλα καὶ σφαῖρες. Τὸ ἀνοίγει καὶ κυττάζει ἔξω. Ἡ περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη εἶναι τώρα γεμάτη ἀπὸ ἕνα σιωπηλὸ πλήθος, πού περιμένει μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὸ τουαίρι του.

— Παδιά, λέει ὁ Γιώργος σιγανὰ, πρέπει νὰ κάνουμε ὅσο πὸ ἡσυχα μποροῦμε! Θὰ πῶρετε τὰ ὅπλα καὶ θὰ χωρίσῃτε σὲ τρεῖς λόχους, κάθε παράγκα κι' ἕνας! Ὁ λόχος τῆς πρώτης παράγκας μὲ τὸν Σπίθα ἐπικεφαλῆς θὰ ἀναλάβῃ νὰ κόψῃ τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου πού συνδέουν τὸ στρατόπεδο μὲ τὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ ἀχρηστέψῃ τὶς συσκευὲς ἀστυαταίου, πού βρίσκονται σ' ἕνα χαμηλὸ κτίριο, στὰ ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου. Ἐπίσης ὁ ἴδιος λόχος θὰ κυριεύσῃ τὰ αὐτοκίνητα τῶν Γερμανῶν πού εἶναι στα μαθημένα στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ στρατοπέδου. Ὁ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ γίνουν ἀθόρυβα καὶ νοογὰ. Ὁ δεύτερος λόχος μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Κατερίνα καὶ ὁ τρίτος μὲ ἐπικεφαλῆς ἑμένα θὰ κυκλώ-

σουν τὶς παράγκες ὅπου κοιμούνται οἱ Γερμανοὶ καὶ θὰ τοὺς καλέσουν νὰ παραδοθοῦν! Ἄν' ὅλα πᾶνε καλὰ, σὲ λίγα λεπτὰ θὰ ταξιδεύουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο αὐτοῦ τοῦ θανάτου!

Καὶ ἀρχίζει ἡ διανομὴ τῶν ὅπλων γοργὰ καὶ σιωπηλὰ.

— Πάρε κόσμε!, λέει κάθε τόσο ὁ Σπίθας ἐνθουσιασμένος. Πάρε... μπουμπόνια καὶ κουφέττα γιὰ τὸ γάμο πού θὰ γίνῃ σὲ λίγο! Θάχουμε γλέντι! Θάχουμε χορό! Θὰ χορέψῃ ὁ θάνατος μὲ τὴν ἐλευθερίαν! Πάρε, κόσμε!

Ἡ ἐπίθεσις

Σ Ε ΛΙΓΑ λεπτὰ, ὅλα εἶναι ἑτοίμα. Οἱ τρεῖς λόχοι εἶναι συγκροτημένοι καὶ ὠπλισμένοι. Οἱ ἄντρες ἀνυπομονοῦν νὰ δράσουν. Ἀνυπομονοῦν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Γερμανῶν καὶ νὰ ἐκδικηθοῦν γιὰ τὸ μαρτύριο στὸ ὁποῖο τοὺς εἶχαν ὑποβάλει!

— Πρῶτος λόχος ἐμπρός!, διατάζει ὁ Γιώργος.

— Ἐλάτε παδιά!, λέει ὁ Σπίθας. Πάμε νὰ μάθουμε στοὺς παριογερμαναράδες τι

θά πῃ βερύκοκκο!

Σὺν φαντάσματα, οἱ Ἑλληνες γλυστροῦν μέσα στο σκοτεινὸ στρατόπεδο ὅπου ὅλα εἶναι βυθισμένα στὴ γαλὴ νη τοῦ ὕπνου. Ἐρποντὰς, κατεϋθύνονται πρὸς τοὺς τηλεφωνικοὺς στύλους. Κάποιοι σκαρφαλώνει ἐπάνω καὶ κόβει τὸ σύρμα. Ἄλλοι τὴν ἴδια στιγμή φτάνουν στὸ κτίριο τῶν ἀσυρμάτων θέτουν ἐκτὸς μάχης μὲ μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι τὸ φρουρὸ καὶ μπαίνουν στὸ κτίριο. Μὲ μερικά χτυπήματα, οἱ συσκευὲς τοῦ ἀσυρμάτου ἀχρηστεύονται: γὰρ τὰτα! Τώρα, τὸ στρατόπεδο τῶν Γερμανῶν εἶναι ἀπομονωμένο ἀπ' τὸν ἔξω κόσμον!

Ὡς αὕτῃ τῇ στιγμή κανένας Γερμανὸς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους φρουροὺς ποὺ ἐξοντώθηκαν ἢ ἔπεσαν ἀναίσθητοι δὲν ἔχει ἀντληθῇ τὰ τρομερὰ γι' αὐτοὺς γεγονότα ποὺ διαδραματίζονται μέσα στὸ στρατόπεδό τους. Οἱ στρατιῶτες κοιμούνται: βαθεῖα στοὺς στρατώνες τους καὶ ἡ περίπολος ἔξω ἐξακολουθεῖ νὰ κἀνὴ βόλτες χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ὁ θάνατος εἶναι πολὺ κοντά!

Ὁ Γιώργος ποὺ μαθαίνει ἀπὸ ἓνα ἀπεσταλμένο τοῦ Σπίθα ὅτι ὅλα εἶναι ἐντάξει, διατάσσει:

— Ἐμπρὸς παδιά! Στοὺς στρατώνες! Ὁ ὕπνος αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ τελευταῖος γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας μας!

Οἱ φάλαγγες τῶν ἐλευθέρων σκλάβων ξεκινοῦν γοργά. Δὲ

φροντίζουν τώρα νὰ μὴν κάνουν θόρυβο. Δὲν κρύβουν τίς κινήσεις τους. Προχωροῦν με γρηγοράδα πρὸς τοὺς στρατώνες τῶν τυράννων, ἐξοντώνοντας τοὺς λίγους φρουροὺς ποὺ βρίσκουν στὸ δρόμο τους.

Κυκλώνουν τοὺς στρατώνες καὶ τὸ Παῖδι - Φάντασμα φωνάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμη:

— Γερμανοί! Εἶστε κυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ! Παραδοθῆτε! Διανοητικὰ, κανένας σας δὲ θὰ δῇ ἀπὸ δῶ μέσα ζωντανός! Ἐφτασε ἡ ὥρα τῆς δικαιοσύνης!

Καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησι τοῦ ἐχθροῦ ταμπουρωμένος μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πίσω ἀπὸ κιβώτια, ἀπὸ πέτρες, ἀπὸ γωνιὲς κτιρίων.

Μέσα ἀπὸ τοὺς στρατώνες ἀκούγεται τώρα θόρυβος καὶ φωνές. Παρόθυρα ἀνοίγουν, καὶ κεφάλια προβάλουν. Μιὰ φωνὴ λέει:

— Ποιοὶ εἶστε ἐσεῖς ποὺ τελμάτε νὰ ζητᾶτε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τῆς μεγάλης Γερμανίας νὰ παραδοθoύν;

— Εἴμαστε οἱ Ἕλληνες!, ἀπαντᾷ τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Σὰς δίνω προθεσμίαν ἑνὸς λεπτοῦ. Ἐπειτα, θὰ διατάξω ἐπίθεσι!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω. Μέσα σ' ὁλόκληρο τὸ στρατόπεδο δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνον ἡ ἀνάσα τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γερμανῶν φαίνεται νὰ σκέπτεται: ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ παραδοθῇ στοὺς Ἕλληνες μαζί μὲ

τούς άντρες του. Καί ίσως νά αποφάσιζε τελικά νά παραδοθῇ, άν δέν συνέβαινε κάτι άπροσδόκητο. Ἡ περίπολος πού κάνει τή δάρδιά της έξω από τὸ στρατόπεδο μήν ξέροντας τί ακριβῶς συμβαίνει άνοίγει ξαφνικά πυρ!

Οί σφαίρες σφυρίζουν πάνω από τὰ κεφάλια τῶν Ἑλλήνων καί πολλές άπό αὐτές πηγαίνουν καί χτυπούν τὰ παράθυρα καί τούς τοίχους τῶν στρατῶν.

Οί Γερμανοί, νομίζοντας, ὅτι οἱ Ἕλληνες άρχισαν τὴν ἐπίθεσι, άπαντοῦν στοὺς πυροβολισμούς. Καί ἡ μάχη άρχίζει. Μιά σκληρή έξοντωτική μάχη, ὅπου ὁ θάνατος ἔχει τὸν πρῶτο καί τὸν τελευταῖο λόγο.

Τὰ τουφέκια γαβγίζουν τὰ πιστόλια δῆχουν τὰ αὐτόματα τερετίζουν, οἱ χειροβομβίδες μουγγρίζουν καί ὅλα μαζί τραγοῦδουν τὸ άπαίσιο τραγοῦδι τοῦ θανάτου.

Τὸ στρατόπεδο μεταβάλλεται σὲ μιὰ κόλαση φωτῶν καί πόνου. Οἱ σφαίρες καί τὰ θραύσματα ταξιδεύουν στὸν αέρα πρὸς κάθε κατεύθυνσιν καί πολλές μητέρες χάνουν γιὰ πάντα τὰ παιδιά τους μέσα σ' αὐτὸ τὸ άποτρόπαιο, μακελειό!

Ἡ καρδιά τοῦ Γιώργου καί τῆς Κατερίνας σφίγγεται άπό λύπη. Ἡ σκέψι τους πηγαίνει στίς μητέρες τῶν νεκρῶν Ἑλλήνων καί Γερμανῶν πού θά θρηνήσουν τὸ χαμὸ τῶν βλασταριῶν τους καί τὰ μάτια τῶν παιδιῶν δακρύζουν. Τὰ χεῖλη τῆς Κατερίνας μουρμυρίζουν:

— Συγχώρησέ μας, Θεέ μου! Δὲ τὸ θέλουμε ἐμεῖς αὐτὸ τὸ μακελειό! Μὰ δέν μποροῦμε ν' αφήσουμε τοὺς τυράννους νά έξοντῶνουν καί νά βασανίζουν τοὺς συμπατριῶτες μας! Εἶναι προτιμότερος ὁ θάνατος ἀπὸ τὴ σκλαβιά καί τὴν ταπείνωσι!

Ἡ μάχη δέν κρατάει πολλὴν ὥρα. Οἱ Ἕλληνες εἶναι περισσότεροι καί πιὸ ὀρμητικοί καί σὲ λίγο οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ἔχουν έξοντωθῇ. Οἱ ὑπόλοιποι ἔχουν καταφύγει στὰ γύρω ὁάση προτιμώντας τὴ φυγὴ, ἀπὸ τὸ θάνατο.

Ὁ Γιώργος δέν αφήνει νά χαθῇ οὔτε στιγμή.

— Ὅλοι στ' αὐτοκίνητα!, διατάσσει. Θά ξεκινήσουμε ἁμέσως καί θά πάμε νά σκορπίσουμε στὰ χωράφια τῆς Ἀττικῆς καί νά κρυφτοῦμε ἐκεῖ ὅπου μπορέσουμε!

Ὁ θάνατος τοῦ Σπίθα

ΚΟΝΤΕΥΕΙ νά, ξημερώση. Ὁ Σπίθας μαζί με τὴν Τσικίτα καί τὸν Μούτς τριγυρίζει μέσα στοὺς δρόμους τῆς Κεραιάς ὅπου ἔχει καταφύγει ὁταν σκόρπισαν οἱ Ἕλληνες πατριῶτες. Εἶναι θυσιζόμενοι σὲ πικρὲς σκέψεις. Δέν ξέρει τί ἔχουν άπογίνει ὁ Γιώργος καί ἡ Κατερίνα καί τὸ στομάχι του εἶναι ἄδειο. Ἐχει νά βάλῃ μπουκιά στὸ στόμα του ἀπὸ τὸ προηγούμενο άπόγευμα. Καί, ὅταν ἡ κοιλιὰ του εἶναι ἄδεια, ὁ Σπίθας τὰ βλεπεῖ ὅλα μαύρα.

Τὰ δυὸ παιδιά κουβαλοῦν μὲ δυσκολία τὸ κορμὶ τοῦ Σπίθα...

—Μανούλα μου!, δογγάει. Θά πεθάνουμε σήμερα από, την πείνα, Τσικίτα! Θά τὰ τινάξουμε από τὴν αμασία, Μούτς! Καὶ λένε πὼς ὅποιος πεθαίνει νηστικός πεθαίνει, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων ὥσπου νὰ γίνη ἡ Δευτέρα Παρυσία!

Δοκίμάζει νὰ βρῇ κανένα φούρνο ἢ κανένα μπακάλικό, μὰ εἶναι ὅλα κλειστά καὶ ἄδεια ἀπὸ κάθε τρόφιμο. Καὶ ντρέπεται νὰ χτυπήσῃ στὴν πόρτα κανενὸς σπιτιοῦ. Δὲ θέλει νὰ γίνη ζητιάνος. Ἐξάλλου ξέρει πολὺ καλὰ ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κερατέας εἶναι πεινασμένοι. Λίγες μέρες πρὶν εἶχε ἀκούσει ὅτι πολλοὶ εἶχαν πεθάνει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰτὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κάνει μὲν ἐπιδρομὴ στὸ χωριὸ καὶ εἶχαν πάρει ὅλα τὰ τρόφιμα!

—Ξέρω τὶ θὰ κάνω μουρμουρίζει στὸ τέλος. Θά βγῶ ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ θά... δοσκῶ λίγο χορταράκι! Θά μοῦ πῆς τὶ θὰ κάνῃ λίγο χορταράκι στὸ στομάχι μου, πού γὰρ νὰ χορτάσῃ θέλει ἓνα ὀλόκληρο μοσχάρι! Ἀπὸ τὰ ὀλότελα ὅμως καλὸ εἶναι καὶ τὸ χορταράκι!

Καὶ παίρνει ἓνα δρόμο τοῦ χωριοῦ πού ὁδηγεῖ πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Ξαφνικά, σταματάει καὶ ζαρκώνει τὰ φρύδια του. Λίγα μέτρα μπροστά του στὴ μέση τοῦ δρόμου, μὰ γερμανικὴ περίπολος ἔχει κυκλώσει, τρεῖς Ἑλληνες καὶ τοὺς κρατᾶει ἀκίνητους κάτω ἀπὸ τὴν

ἀπελὴ τῶν αὐτομάτων τους! Πιο πέρα, μὴ ἄλλη περίπολος ἔχει κυκλώσει ἄλλους Ἑλληνες.

—Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ Σπίθας. Τὶ συμβαίνει ἐδῶ; Αὐτὸ μοῦ εἰλεπε τώρα! Θά μὲ πιάσουν νηστικό οἱ Γερμανοί!

Κάνει νὰ γυρίσῃ πίσω μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει ἓνα Γερμανὸ νὰ λήη:

—Ξέρουμε ὅτι μέσα στὸ χωριὸ αὐτὸ ἔχει καταφύγε: ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους βοηθοὺς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα! Εἶναι ὁ Σπίθας! Κάποιον τὸν ἔχετε κρύψει! Ἄν δὲν μᾶς τὸν παραδώσετε, θὰ κάψουμε ὀλόκληρο τὸ χωριὸ.

—Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας. Πρέπει νὰ τοῦ δίνω! Ἐμένα ζητοῦν! Σπίθα, βάλε τὰ πόδια στὸν ὦμο σου καὶ κόψε ράβδα μυρωμένα, γιὰτὶ δὲν τὰ βλέπω καλὰ τὰ πράγματα! Θά σὲ κάνουν οἱ Γερμανοὶ μὲ τὰ κερμιμυδάκια ἂν πέσης στὰ χέρια τους!

Γυρίζει νὰ φύγῃ, μὰ σταματάει. Κάτι μέσα του δὲν τὸν ἀφήνει νὰ φύγῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς συμπατριῶτες του στὴ τύχη τους γὰρ νὰ γλυτώσῃ αὐτοὺς τὸ το μάρ: του.

— Χμ!, κάνει: ἐνῶ ἓνας τρομερὸς θυμὸς ἀοχίζει νὰ τὸν κυρεῖ. Θά τὰ πούμε τώρα ἓνα χεράκι, Γερμαναράδες!

Στέκεται στὴ μέση τοῦ δρόμου μὲ τὸν Μούτς στὰ πόδια του καὶ τὴν Τσικίτα στὸ ὦμο του, δγάζει τὸ πιστόλι

του και προτείνοντάς το προς τους Γερμανούς φωνάζει:

— 'Ο Σπίθας είμαι εγώ, δρωμόσκυλα! Κάτω ή Γερμανία και ό Χίτλερ! Ζήτω ή 'Ελλάς!

Οί Γερμανοί γυρίζουν εξαφνισμένοι ενώ οί άοπλοι πολίτες πού είχαν πάσει σκορπίζουν τρομαγμένοι. 'Ο Σπίθας τραβάει τή σκανδάλη, και ό έπικεφαλής τής περιπόλου πέφτει νεκρός με μιá σφαίρα στην καρδιά! Οί άλλοι Γερμανοί άπαντούν με τά αυτόματά τους. 'Ο Σπίθας τό καθυστερημένο στό μυαλό αλλά ήρωϊκό στη ψυχή παιδί, προλαβαίνει νά πυροβολήσῃ δυό φορές άκόμα κι' έπειτα πέφτει με τό κορμί του γαζωμένο από τίς σφαίρες τών Γερμανών!

"Ενας από τούς στρατιώτες τού Χίτλερ πλησιάζει σκύβει έπάνω του και έξετάζει: τό σπυγμό του.

— Πέθανε τό γουρούνι!, λέει με άπογοήτευσί. Τόν ήθελα ζωντανό γιά νά τόν βασανίσω λίγο!

Και τόν κλωτσάει με περιφρόνησι λέγοντας:

— Πάμε νά αναφέρουμε, στον διοικητή μας ότι ό Σπίθας δέν ύπάρχει πιά!

Οί Γερμανοί άπομακρύνονται. Οί δρόμοι τού χωριού μένουν έρημοι, γιατί κανένας δέν τολμά νά βγῇ έξω.

'Ο Σπίθας μένει εκεί στη μέση τού δρόμου, κολυμπώντας στο αίμα του. Κοντά του ό Μούτς τό άφοσιωμένο σκυλάκι τόν κλαψουρίζει λυπητε-

ρά. 'Η Τσικίτα τού χαϊδεύει τά μαλλιά και, πότε - πότε, άφήνει: μιá φωνούλα σαν κλάψιμο μωρού...

Και τότε από ένα γειτονικό σπίτι δυό παιδιά ξεπροβάλλουν. Τό ένα είναι δώδεκα και τό άλλο έννέα χρονών. Πηγαίνουν κοντά στο Σπίθα και τό ένα παιδί, τό μεγαλύτερο, λέει:

— Αύτός είναι λοιπόν ό περίφημος Σπίθας, πού τόσο θαυμάσαμε! Και τόν σκότωσαν οί Γερμανοί μπροστά στα μάτια μας!

Και βάζουν και οί δυό μαζί τά κλάματα. "Επειτα, ό πιο μεγάλος λέει:

— Δέν πρέπει νά τόν αφήσουμε εδώ! Πρέπει νά τόν πάρουμε και νά τόν θάψουμε σ' ένα μέρος όπου νά μὴν μπορούν νά τόν θρουν οί Γερμανοί! Βοήθητέ με!

Και τά δυό παιδιά σηκώνουν με μεγάλη δυσκολία τό Σπίθα και άπομακρύνονται με άργά δήματα, ενώ ό Μούτς, και ή Τσικίτα άκολουθούν από κοντά...

Γερμανική άναφορά

Η ΘΑΙΒΕΡΗ είδησις έχει φτάσει ως την 'Αθήνα και ως τό Παίδι - Φάντασμα. 'Ο Γιώργος καθισμένος στο δωμάτιό του μαζί με τήν Κατερίνα διαβάζει: μιá έμπιστευτική άναφορά τού Γερμανού στρατιωτικού διοικητή 'Αττικής προς τόν Διοικητή τών γερμανικών

στρατευμάτων κατοχής της Ελλάδος. Ένας πράκτωρ της πατριωτικής οργανώσεως του Παϊδιού - Φάντασμα κατώρθωσε να πάρη ένα αντίγραφο της αναφοράς και να το στείλῃ στο Γιώργο. Τό 'Ελληνόπουλο διαβάσει:

«Οἱ κρατούμενοι τοῦ στρατοπέδου 1 τῆς Ἀττικῆς ἔστασιν ἀπὸ τὴν νύκτα καὶ βοηθούμενοι ἀπὸ τὸ Παϊδί-Φάντασμα καὶ τοὺς συντρόφους του κατώρθωσαν νὰ ἀρπάξουν ὅπλα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ συντρίβουν τὴν ἀντίστασι τῆς φρουράς. Στὸ πεδίο τῆς μάχης ἔμειναν ἑκατὸ νεκροὶ καὶ ἄλλοι ἑκατὸ περίπου τραυματίαι· ἀπὸ τοὺς δικοὺς μας καθὼς καὶ δεκαπέντε νεκροὶ καὶ εἴκοσι τραυματίαι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Μετὰ τὴν μάχη, οἱ Ἕλληνες μπῆκαν στὰ αὐτοκίνητα τοῦ στρατοπέδου καὶ σκορπίστηκαν στὶς τέσσαρες ἄκρες τῆς Ἀττικῆς γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ χάσουμε τὰ ἴχνη τους. Ἀμέσως μόλις ἔφτασε σὲ μένα ἡ εἰδησις κινητοποιήσα ὅλες τὶς διαθέσιμες δυνάμεις μου καὶ ἄρχισα ἔρευνες σ' ὅλοκληρη τὴν περιοχή τῆς Ἀττικῆς. Οἱ ἄντρες μου κατώρθωσαν νὰ ξαναβροῦν δέκα ἀπὸ τοὺς στασιαστές καὶ νὰ ἐξοντώσουν ἄλλους πέντε! Κατώρθωσαν ἐπίσης νὰ ἀνακαλύψουν στὴν Κερατέα ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους βοηθοὺς τοῦ Παϊδιοῦ - Φάντασμα τὸν περίφημο Σπίθα καὶ ἐπειτα ἀπὸ

σύντομη σύγκρουσι πού κοστισε τὴ ζωὴ σὲ τρεῖς Γερμανοὺς, νὰ τὸν σκοτώσουν γαζώνοντας τον μὲ τὰ αὐτόματά τους! Ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους Ἕλληνες, ἄλλοι κατέφυγαν στὰ βουνὰ καὶ προσχώρησαν στοὺς ἐπαναστάτες πού μάχονται ἐναντίον μας στὴν Ὑπαιθρο καὶ ἄλλοι γύρισαν, στὴν Ἀθήνα ὅπου ἐνίσχυσαν τὶς γραμμὲς τῆς ἐπαναστατικῆς οργανώσεως τοῦ Παϊδιοῦ-Φάντασμα! Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ στρατελογία τῶν Ἑλλήνων. Κι' ἂν ἀκόμα καταφέρουμε νὰ τοὺς στείλουμε στὸ μέτωπο ὑπάρχει φόβος νὰ στρέψουν στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τὰ ὅπλα τους ἐναντίον μας! Πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικὸ θὰ ἦταν ἂν κατωρθώσαμε νὰ συλλάβουμε ἢ νὰ ἐξοντώσουμε, τὸ Παϊδί-Φάντασμα! Αὐτὸς εἶναι ἡ καρδιὰ κάθε κινήσεως πού στρέφεται ἐναντίον μας! Ἄν αὐτὸς λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση, ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω ὅτι ἡ ὁργάνωσις του θὰ διαλυθῇ κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά μας!»

Τὸ χαρτί ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Γιώργου καὶ πέφτει χάμω. Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ τὰ βουρκωμένα μάτια του ἀντικρύζουν τὴν Κατερίνα πού κλαίει μὲ λυγμούς.

—Ὁ καημένος ὁ Σπίθας! μουνιμουνιμουνι τὸ κορίτσι. Τὸν σκότωσαν οἱ δῆμιοι! Ἡ παιδικὴ ἀθώα ψυχὴ του θρῖσκε-

ται· τώρα στὸν παράδεισο ὅπου ἡ πείνα δὲ θὰ θερίζει πιά τὸ ἀχόρταγο στομάχι του... Ἦταν ἓνα γενναῖο παιδί με λίγο μυαλό, ἀλλὰ με καρδιά τῶν πρὸ μεγάλων ἡρώων!

—Μὴν κλαῖς Κατερίνα!, λέει ὁ Γιώργος συγκρατῶντας με κόπο τὰ δάκρυά του. Ὁ Σπίθας πέθανε σάν ἥρωας καὶ δὲ βασανίστηκε καθόλου! Σκέψου ὅτι θὰ μπορούσε νὰ εἶχε διαφορετικὴ τύχη! Σκέψου ὅτι θὰ μπορούσε νὰ πεθάνη με βασανιστήρια· στὰ χέρια ἐνὸς ἀπαίσιου δημίου! Τώρα ἔχει ἀναπαυθῆ καὶ τὸ στομάχι του ἔχει πάψει νὰ τὸν βασανίζει! Δὲν πρέπει νὰ κλαίμε! Πρέπει νὰ ὀρκιστοῦμε στὸ ὄνομά του ὅτι θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδας μας ἀπὸ τὸ ζυγὸ τῶν τυράννων! Μὴν κλαῖς γιατί...

Ξαφνικά, ὁ Γιώργος ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς Κατερίνας καὶ ξεσπάει κι' αὐτὸς σὲ λυγμούς! Κλαίει τὸν ἀγαπημένο του σύντροφο, τὸν ἀδελφικὸ φίλο του, με τὸν ὅποιο εἶχε ἀγωνιστῇ τόσο πολὺ ἐναντίον τῶν τυράννων καὶ εἶχε ὑποφέρει τόσο πολὺ...

Ἔχουν περάσει δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Σπίθα. Δυὸ μῆνες λύπης γιὰ τὸ Γιώργο καὶ τὴν Κατερίνα καὶ αἵματος γιὰ τὴ σκληρὴ βωμένη Ἀθήνα. Οἱ Γερμανοὶ, μαγισμένοι ἀπὸ τὴν ἥττα

τους στὸ στρατόπεδο 1, συνέλαβαν καὶ ἐξετέλεσαν ἑκατὸ Ἀθηναίους. Τὸ αἷμα ὅμως ποὺ χύθηκε ἔτσι δὲν πῆγε χαμένο. Γιατὶ οἱ τύραννοι δὲν τόλμησαν ἄλλη φορὰ νὰ δοκιμάσουν νὰ ἐπιστρατεύσουν τοὺς Ἕλληνες καὶ νὰ τοὺς στείλουν νὰ πολεμήσουν ὑπὲρ τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Χίτλερ. Ἐπειτα τὰ πράγματα γίνονται πρὸ ὀμαλά καὶ ἡ Ἀθήνα παύει γιὰ ἓνα διάστημα τουλάχιστον νὰ εἶναι πεδίο σφαγῆς καὶ ἐκτελέσεων.

Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Πα:δοῦ-Φάντασμα ἔχει τώρα ἀποκτήσει πολλὰ νέα μέλη καὶ ἔχει γίνῃ πρὸ ἰσχυρὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Δι' αὐτὴν πράκτορες ἀκόμα καὶ μέσα στὴν πρὸ μυστικὴς γερμανικὲς ὑπηρεσίαι καὶ υφθαίνει ἐγκαίρως ὅλα σχεδὸν τὰ ἐγκληματικὰ σχέδια τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Ἱταλῶν καὶ μπορεῖ ἔτσι νὰ βρίσκει τὸν τρόπο νὰ τὰ ματαιώ-νῃ.

Ὁ Γιώργος διοικεὶ τὴν πατριωτικὴ ὀργάνωσί του ἀπὸ ἓνα νέο ἀρχηγεῖο ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένο μέσα στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας στὰ ὑπόγεια ἐνὸς μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἀρχηγεῖο εἶναι: ἐφωδ:α-σμένο με πολλὰ τηλέφωνα, καὶ συσκευὲς ἀσुरμάτων καὶ κάθε σι:γμὴ τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νύχτας τὸ Παιδί - Φάντασμα μπορεῖ ν'άρθῃ σ' ἐπικο:νωνία με τὰ κυριώτερα στελέχη του καὶ με τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο.

Τὰ κλεμμένα μυστικά

ΕΝΑ βράδυ, τὸ Παῖδι - Φάντασμα καὶ ἡ Κατερίνα τρώνε στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ τους ἕνα λιτὸ φαγητὸ ἀπὸ χόρτα καὶ μπουμπότα. Τὰ πρόσωπά τους εἶναι σοβαρὰ καὶ δὲν φαίνονται νὰ ἔχουν πολλὴν ὀρεξή. Οἱ εἰδήσεις εἶναι πολὺ ἀσχημες. Τὰ ἀνακοινωθέντα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὰ διάφορα μέτωπα τοῦ πολέμου εἶναι ἀνταρχειτικά. Στὸ μέτωπο τῆς Ἀφρικής οἱ δυνάμεις τῶν Συμμάχων βρίσκονται σὲ διαρκὴ ὑποχώρησι. Στὸ ρωσικὸ μέτωπο ἔχουν σημειωθῇ ἀλλεπάλληλες νίκες τῶν Γερμανῶν. Στὸν Εἰρηνικὸ ὠκεανό, οἱ Γαπωνέζοι ἀναγκάζουν τοὺς Ἀμερικανούς νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς βάσεις τους τὴ μὰ μετὰ τὴν ἄλλη.

Τὸ Παῖδι-Φάντασμα τρώει σκεπτικῶς. Ξαφνικά, σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ λέει στὴν Κατερίνα:

—Δὲ μοὺ ἀρέσουν καθόλου ὅλα αὐτά, Κατερίνα. Αὐτὴ ἡ ἀπότομη στρεφὴ τοῦ πολέμου ὑπὲρ πᾶν Γερμανῶν μὲ κάνει νὰ ὑποψιάζομαι ὅτι κά-

τι ἀντικανονικὸ συμβαίνει!

Ἡ Κατερίνα τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία.

— Τί θέλεις νὰ πῆς, Γιῶργος; ρωτᾷ.

— Δὲν ξέρω κι' ἐγώ! Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι τὰ πράγματα πῆραν αὐτὴ τὴ στρεφὴ τόσο ἀπότομα καὶ ἀπροσδόκητα. Κάτι....

Ἕνας παράξενος ἦχος τὸν διακόπτει. Εἶναι ἕνα διαπεραστικὸ σφύριγμα, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ σαλονιοῦ. Εἶναι ἕνα σύνθημα, ποὺ σημαίνει ὅτι τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο θέλει νὰ μεταδώσῃ στὸ Παῖδι - Φάντασμα κάποιον μήνυμα. Ὁ Γιῶργος τρέχει στὸ σαλόνι καὶ πᾶζει ἕνα κουμπὶ ποὺ βρίσκεται πίσω ἀπὸ ἕνα κάδρο τοῦ τοίχου. Ἕνα κομμάτι τοῦ τοίχου παραμερίζεται καὶ στὸ ἀνοιγμά του σχηματίζεται μὴ συσκευη ἀστυράτου κάινε τὴν ἐμφάνισί της.

Τὸ Ἑλληνόπουλο γυρίζει ἕνα κουμπὶ καὶ λέει:

«Ἐδῶ Παῖδι - Φάντασμα!»

«Ἐδῶ Χ—1! Ἀκουσέ με μὲ προσοχή, παῖδι μου. Ἴσως σοὺ ἔχει κάνει ἐντύπωση τὸ γεγονός ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ τὰ συμμαχικά στρατεύματα γάνουν ἔδαφος σ' ὅλα τὰ μέτωπα τοῦ πολέμου...»

»Ἀκριβῶς αὐτὸ συζητούσαμε, στρατηγέ μου καὶ ἐξέφρασα τὴ γνώμη ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι κανονικὸ καὶ ὅτι κάτι ὑποπλοῦς ὑπάρχει: πίσω ἀπ' αὐτὸ ὅλα αὐτά!»

«Εἰσαι πολὺ ἐξυπνος, Παῖδι - Φάντασμα! Πράγματι,»

καί: υπάρχει πίσω από την απότομη αυτή μεταστροφή. Τα στρατεύματά μας υποχωρούν όχι γιατί η πίεσις των Γερμανών είναι τόσο συντριπτική ώστε να μην μπορούμε να κρατήσουμε τις θέσεις μας, αλλά γιατί πρέπει να κάνουμε τους Γερμανούς να νομίσουν ότι νικούν! Ίσως σου φαίνεται περίεργο αυτό, μα θα καταλάβεις όταν σου εξηγήσω τι ακριβώς συμβαίνει... Οί συμμαχικές υπηρεσίες πληροφωρών διαπίστωσαν εδώ και λίγες εβδομάδες ότι μεγάλα μυστικά του πολέμου έφταναν στα χέρια του έχθρου με μυστηριώδη τρόπο. Έπρόκειτο γὰ μυστικά, απ' τα όποια κρεμόταν ή τύχη του πολέμου. Ήταν ευτύχημα που οί πράκτορές μας άνακάλυψαν έγκαιρως την κλοπή των μυστικών αυτών, γιατί διαφορετικά τα στρατεύματά μας θα πάθαιναν τρομακτικές καταστροφές, ενεργώντας σύμφωνα με διαταγές που ήταν ήδη γνωστές στον έχθρό! Για να μην καταλάβει όμως ο Στρατηγείο του έχθρου ότι αντιληφθήκαμε την κλοπή των μυστικών, έώσαμε τή διαταγή στα στρατεύματά μας να προσπαθήσουν ότι υποχωρούν. Αυτό έγινε πάλι: καί πάλι κάθε φορά που νέα μυστικά κλέβονταν από τον έχθρο, γὰ να πιστευη ότι δεν έχουμε καταλάβει τίποτα, ενώ ταυτόχρονα οί πράκτορές μας δεύλευαν πυρετωδώς, προσπαθώντας να ανακαλύψουν πώς καί

από που γινόταν ή κλοπή...»

Ο άρχιστράτηγος σιωπώνει γὰ μὰ - δυό στιγμές κι' έπειτα συνεχίζει:

«Δύο ήταν κάθε φορά τα σημεία όπου μπορούσε να είχε γίνει ή κλοπή: τό τοπικό, στρατηγείο της περιφερείας που έφωρεύσαν τα κλεμμένα μυστικά καί τό Γενικό Στρατηγείο, όπου συγκεντρώνονταν τα στο χεία καί απ' όπου δίδονται οί διαταγές. Τό στρατηγείο αυτό, όπως ξέρες, βρίσκεται στην 'Αμερική, στη Νέα Υόρκη. Έπειτα από πολλές έρευνες οί πράκτορές μας έδγαλαν τό συμπέρασμα ότι οί κλοπές δεν γίνονταν στα τοπικά στρατηγεία, αλλά μέσα στο ίδιο τό στρατηγείο της Νέας Υόρκης! Συγκέντρωσαν εκεί τις έρευνές τους, αλλά ως αυτή τή στιγμή δεν κατώρθωσαν να ανακαλύψουν ούτε ποιός κάνει τις κλοπές, ούτε πώς γίνονται, ούτε πρὸς τὰ που φυγαδεύονται τα κλεμμένα μυστικά!...»

«Τό πράγμα είναι λοιπόν πολύ σοβαρό!», λέει τό Παδίσκοις. «Αν δεν ανακαλυφθῇ πὼς καί από ποιούς κλέβονται τα μυστικά, μπορεί να χάσουμε τον πόλεμο γιατί θα είναι επικίνδυνο να εξαπολύσουμε επίθεσι, αφού ο έχθρος μπορεί να είναι κιόλας γνώστης των διαταγών που δίδονται!»

«Ακριβώς λέει» ο άρχιστράτηγος των συμμαχικών δυνάμεων τής Μέσης Ανατολής. Οί πράκτορές μας χωρίς κα

νένας να μάθη τὸ παραμικρὸ ἐρευνήσαν με ἐπιμονὴ σχετικὰ μὲ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους πού ἐργάζονταν στὸ στρατηγεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης. Μὰ ὅλων τὸ παρελθὸν εἶναι καθαρὸ καὶ ὅλοι εἶναι ἀνώτεροι καθε ὑποψίας. Τοὺς παρακολουθῶσαν συστηματικὰ γιὰ πολ- λές μέρες, μὰ καὶ πάλι δὲν ἀνακαίωσαν τίποτε ἀναντίον τους. Κι' ὅμως οἱ κλοπές τῶν μυστικῶν συνεχίζονται! Πρόκειται, ὅπως βλέπεις παι- δι μου, γιὰ ἓνα μυστήριό που ἐπιμένει νὰ μὲν σκοτεινὸ κι' αἰλύτο, ἐνῶ κινδυνεύουμε νὰ χάσουμε τὸν πόλεμο! Ξαφνικά, χτές, κάποιος ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο θυμήθηκε ἐσένα

καὶ τὰ κατορθώματά σου καὶ μετ' ἀνέθεσαν νὰ σὲ παρακα- λέσω νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ τὴν ὑπόθεσι αὐτή! Καταλαβαίνω ὅτι θέλεις νὰ μείνῃς στὴν Ἑλ- λαδα αὐτὸν τὸν καιρὸ, πού οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἐξαπολύ- σει πάλι ἓνα μεγάλο κύμα τρομακρατίας. Πρόκειται ὁ- μως γιὰ κάτι πολὺ πιὸ σοβα- ρό. Ἄν χάσουμε τὸν πόλεμο θὰ μείνῃ καὶ ἡ Ἑλλάς ὑπό- δουλη γιὰ πάντα ἴσως στοὺς Γερμανούς, τοὺς Ἰταλοὺς καὶ τοὺς Βουλγάρους! Τί ἔχεις νὰ μοὺ ἀπαντήσης, Παιδί - Φάντασμα;»

Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει σκε- πτικὸ γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἐπειτα, σηκώνει τὸ κεφάλι του, κυττάζει στὰ μάτια τὴν

Ὁ Γιώργος κι' ἡ Κατερίνα θρηνοῦν τὸ χαμὸ τοῦ φίλου τους!

Οι Γερμανοί γαζώνουν με ριπές το κορμί του Σπίθα!

Κατερίνα και άπαντάει με σταθερή φωνή:

«Δέχομαι, στρατηγέ μου! Πότε πρέπει να ξεκινήσω;»

«Αμέσως, παιδί μου! Έχω κανονίσει να σε παραλάβω ένα υποβρύχιο στις δώδεκα ακριβώς στο...»

Και περιγράφει το μέρος της παραλίας της Αττικής όπου το υποβρύχιο θα παραλάβει το Παιδί - Φάντασμα. Ο Γιώργος διακόπτει την έκπληξη, πιέζει πάλι το κουμπί και η συσκευή του ασυρμάτου ξαναγυρίζει στην κρύπτη της. Γυρίζει μαζί με την Κατερίνα στο άλλο δωμάτιο και κάθεται με την πλάτη προς το παράθυρο και με την Κατερίνα απέναντί του.

— Είναι περιττό να μου πής ότι θα πās μόνος!, λέει το κορίτσι. Θάρθω μαζί σου γιατί μπορεί να χρειαστής τη βοήθειά μου και...

Μια σιγανή κραυγή έκπληξης ξεπηδάει από το λαρύγγι της. Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα και γεμίζουν έκπληξη και τρόμο, κυττάζοντας πάνω από τον ώμο του Γιώργου προς το παράθυρο.

Το Παιδί - Φάντασμα γυρίζει ξαφνιασμένο και βλέπει ένα μικρό τερατώδες τριχωτό μούτρο να προβάλλει πάνω από το περβάζι του ανοιχτού παραθύρου! Πετάγεται όρθιος και φέρνει το χέρι του στην τσέπη του για να τραβήξει το πιστόλι του. Μά το

πλάσμα, στο οποίο ανήκει το παράξενο αυτό μούτρο, δίνει ένα πήδημα και πέφτει μέσα στο δωμάτιο. Πριν ο Γιώργος προλάβει να βγάλει το χέρι του από την τσέπη του, το πλάσματάκι πηδάει πάνω στον ώμο του και τὸν... ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά!

Μὰ κρουγὴ βγαίνει ταυτόχρονα ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα καὶ τῆς Κατερίνας.

— Ἡ Τσικίτα! Ἡ αἰμοσίτσα τοῦ Σπίθα!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ἄλλο πλάσματάκι πηδάει τὸ περβάζι τοῦ παραθύρου καὶ προσγειώνεται μέσα στο δωμάτιο, ὀφεινόμενος ἕνα σιγανὸ γόγγυσμα χαράς.

— Ὁ... Μούτρε!, κάνουν καὶ τὰ δυὸ παδιὰ μαζί.

Πρὶν συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἑκπληξίαν τους, ἕνας μεγάλος ὄγκος διασκελίζει τὸ παράθυρο καὶ πέφτει μέσα στο δωμάτιο. Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερίνα ἀνοίγουν διόπλατα τὸ στόμα τους ἀπὸ τὸ σάστισμα. Μπροστά τους στέκεται ὁ Σπίθας, ὁ νεκρὸς σύντροφός τους!

Μὰ δὲ φαίνεται καθάλου νεκρὸς ὁ Σπίθας! Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ κυττάζοντας τοὺς φίλους του καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει ἀποτυπωμένη μιὰν ἐκφρασι ἀπέραν τῆς εὐτυχίας.

— Μανούλα μου!, κάνει Ἄκουσα πῶς ἐτοιμάζεστε νὰ πάτε στὴν Ἀμερική! Εἶμαι πολὺ τυχερός! Πεθαίνω στὴν πείνα καὶ θυμάμαι ὅτι εἶχα

καλοπεράσει τὴν ἄλλη φορὰ πού εἶχαμε πάει στὴν Ἀμερική μὲ ἀποστολή! Πότε φεύγουμε;

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὰ δυὸ παδιὰ τὸν κυττάζουν ἐμβρόντητα, ἀνίκανα νὰ σαλέψουν, μὴν τολμώντας νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους καὶ στ' αὐτιά τους. Ἐπειτα, ῥιχνοντας καὶ οἱ δυὸ μαζὶ στο Σπίθα, τὸν ἀρπάζουν στὴν ἀγκαλιά τους καὶ τὸν γεμίζουν φιλή, κλαίγοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἐνῶ γύρω ὁ Μούτρε καὶ ἡ Τσικίτα χορεύουν κωμικά, σὰν νὰ συμερίζονται καὶ αὐτοὶ τὴ χαρὰ τῶν φίλων τους.

Ὅταν περνάει ἡ πρώτη συγκίνησις, ὁ Γιώργος λέει:

— Πές μας τώρα, Σπίθα, τί συνέβη. Σὲ νομίζαμε νεκρό, ὅπως τευλάχιστον ἀνέγγειλαν οἱ Γερμανοί.

— Μὲ σκότωσαν!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας. Πῆγα μάλιστα καὶ στὸν παράδεισο καὶ συναντήθηκα μὲ τὸν Ἅγιον Πέτρο, μεγάλο τ' ὄνομά του! «Καλῶς του!, μοῦ εἶπε. Ἐμπα μέσα στὸν κῆπο τοῦ παραδείσου καὶ φάε ὅσα φρούτα ἐπιθυμῇ ἡ ψυχὴ σου!» Δὲν ἔχασα οὔτε στιγμή. Ρίχτηκα μὲ τὰ μούτρα στὴ φρουτοθεραπεία καὶ ἔφαγα τόσο πολλὰ φρούτα μέσα σ' ὅλην τὴν παράδεισο καὶ μοῦ εἶπε: «Ἄκουσε, παιδί μου. Ἐσὺ δὲν κόμει γιὰ δῶ! Γύρσε πὶ σὺ στὴ γῆ πρὶν καταστρέψης τὸν παράδεισο!» Καὶ γύρσα στὴ γῆ!

Ὁ Γιώργος καὶ ἡ Κατερί-

να βάζουν τὰ γέλια. "Επει-
τά, τὸ Παῖδι - Φάντασμα
λέει:

— Πές μας τώρα, Σπίθα,
τί ἔγινε ἀπὸ τῆ στιγμῇ που
σὲ γάζωσαν οἱ Γερμανοὶ μὲ
τὰ αὐτόματά τους κι' ἔπει-
τα!

— Μὲ πήραν δυὸ παδάκια
πὺν ὅπως ἔμαθα ἀργότερα ἤ-
σαν θαυμασταί μου! Μὲ πή-
γαν νὰ μὲ θάψουν νομίζοντάς
με μεκρό. Στὸ δρόμο ὅπως δι-
απίστωσαν ὅτι: ζοῦσα ἀκόμα
καί, ἀντί, νὰ μὲ θάψουν μὲ πῆ-
γαν στὸ σπίτε: τους κι' ἡ μὴ
τέρα τους μὲ περιποιήθηκε.
Φώναξαν γιὰτὸ καὶ μοῦ ἔ-
δωκαν πέντε σφαῖρες που εἶ-
χαν καρφωθῇ σὲ διάφορα ση-
μεῖα τοῦ σώματός μου. Πά-
λεψα σκληρὰ μὲ τὸ θάνατο
μὰ στὸ τέλος νίκησα καὶ εἶ-
μα: τώρα ἐντελῶς καλὰ! Μό-
νο ἓνα κακὸ μοῦ ἔχει ἀφήσει
αὐτὴ ἡ περιπέτειά μου!

— Τί κακό;

— Πεινάω τώρα δυὸ φορές
περισσότερο ἀπὸ πρὶν! Μα-
νούλα μου! Πότε θὰ φύγουμε
γὰ τὴν Ἀμερική;

Ἀπροσδόκητες ἐξελιξεις

ΤΡΕΙΣ μέρες ἀρ-
γότερα ἓνα με-
γάλο στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο
προσεγγίνεται στὸ ἀεροδρό-
μιο τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶναι
νύχτα καὶ ὅλα τὰ φῶτα τοῦ
ἀεροδρομίου καὶ τῆς πόλεως
εἶναι σβηστά, γιὰτὶ ὑπάρχει
πάντα ὁ φόβος μιᾶς ἀεροπο-

ρικής ἐπιδρομῆς τῶν Γερμα-
νῶν.

Τρία παῖδιά πηδῶν ἀπὸ
τὸ ἀεροπλάνο καὶ προχωροῦν
πρὸς τὰ κτίρια τοῦ ἀεροδρό-
μιου. Εἶναι οἱ τρεῖς μικροὶ
ἥρωες, τὸ Παῖδι - Φάντασμα,
ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας που
ἔχει πάντα μαζί του δυὸ μι-
κροὺς ἀχώριστους φίλους
του.

Μπρεστά στὰ κτίρια τοῦ
ἀεροδρομίου τοὺς περιμένει
ἓνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἔχει στεί-
λει γι' αὐτοὺς τὸ στρατηγεῖο.
Τὰ παῖδιά μπαίνουν μέσα καὶ
ὁ ἑθνηγός, ἓνας λοχίας τοῦ ἀ-
μερικανικοῦ στρατοῦ, βάζει
μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ ξεκί-
νουν.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀεροδρό-
μιο καὶ παίρνουν ἓναν πλατὺ
αὐτοκινήτοδρόμο, ποὺ συνδέει
τὸ ἀεροδρόμιο μὲ τὴ Νέα Ὑ-
όρκη. Ταξιδεύουν γοργὰ δυθ-
σμένοι σὲ σκέψεις. Τὸ Παῖδι
- Φάντασμα καὶ ἡ Κατερίνα
σκέπτονται τὶς ἀγνωστες ἀ-
κόμα περιπέτειες ποὺ τοὺς
περιμένουν στὴ χώρα αὐτή.
Ὁ Σπίθας σκέπτεται — γιὰ
τί ἄλλο; — γιὰ τὰ νόστιμα
φαγητὰ ποὺ θὰ φάῃ στὰ ἐστ:
ατόρια τῆς Νέας Ὑόρκης!

Ξαφνικά, τὰ φρένα τοῦ αὐ-
τοκινήτου τρίζουν διαπερα-
στικά καὶ τὸ αὐτοκίνητο στα-
ματάει κάνοντας τοὺς ἐπ' ὁρά-
τες του νὰ πέσουν πρὸς τὰ
ἐμπρός.

— Τί συμβαίνει; φωνάζει
τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Γιατί.

Ἡ μιλιὰ του κόβεται στὴ
μέση καὶ τὰ μάτια του ἀνοί-
γουν διάπλατα ἀπὸ ἐκπληξι.

Στῇ μέσῃ τοῦ δρόμου, μπρὸ-
στά τους εἶναι σταματημένο
διαγωνίως ἓνα μεγάλο φορτη-
γὸ αὐτοκίνητο. Μερικοὶ ἄν-
τρες ἔχουν πηδήσει ἀπὸ τὸ
αὐτοκίνητο αὐτὸ καὶ ἔχουν
προτείνει αὐτόματα καὶ πι-
στόλια πρὸς τὸ αὐτοκίνητο,
ποῦ μεταφέρει τὰ τρία παι-
διά!

Κάποιος φωνάζει:

— Μείνετε ἀκίνητοι καὶ ἡ-
συχοί! Διάφορετικά, θὰ σᾶς
γαζώσουμε μὲ ριπὲς αὐτομά-
των!

— Πέσαμε πάνω σὲ γκάγ
κότερς!, λέει ὁ λοχίας. Μὴν
κάνετε κανένα ἀστεῖο παιδιά
γυατὶ οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ρί-
χνουν στὸ ψαχνό! Ἔχουν γί-
νει ἀχαλίνωτοι ἀπὸ τὸν και-
ρὸ ποῦ ἄρχισε ὁ πόλεμος!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς γκάγκεστερς
πλησιάζουν μὲ προφυλάξεις,
ἐνῶ οἱ ἄλλοι κρατοῦν πάντα
τὰ ὅπλα τους στραμμένα
πρὸς τὸ αὐτοκίνητο τῶν παι-
διῶν.

— Βγῆτε ὅλοι ἔξω μὲ τὰ
χέρια ψηλά!, διατάζει ἡ ἴδια
φωνή.

Τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ὁ Ἀ-
μερικανὸς λοχίας συμμορφώ-
νονται μὲ τὴ διαταγή. Βγαί-
νουν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ
σηκώνουν ψηλά τὰ χέρια. Οἱ
δυὸ γκάγκστερς, ποὺ ἔχουν
πλησιάσει, τοὺς ἀφοπλίζουν.

— Δὲν ἔχουμε πολλὰ χρή-
ματα ἐπάνω μας, λέει ὁ Γιώρ-
γος. Μπορεῖτε ὅμως νὰ τὰ πᾶ-
ρετε ὅλα καὶ νὰ μᾶς ἀφήσε-
τε νὰ συνεχίσουμε τὸ δρόμο
μας!

Ἐνα σαρκαστικὸ γέλιο ἀ-

κούγεται. Ἡ ἴδια φωνὴ λέει:

— Εἶσαι κωμικός! Δὲ θέ-
λουμε τὰ λεφτά σας, ἀλλὰ ἐ-
σᾶς τοὺς ἴδιους! Θέλουμε τὸ
Παιδί - Φάντασμα καὶ τοὺς
συντρόφους του!

Ἐνα παγερὸ χερί σφίγγει
τὴν καρδιά τοῦ Γιώργου. Κα-
ταλαβαίνει ὅτι τὰ πράγματα
δὲν εἶναι καθόλου εὐνοϊκὰ γι'
αὐτοὺς! Ἀκόμα δὲν ἔφτασαν
καλὰ - καλὰ στὴν Ἀμερική,
ἔπασαν στὰ χέρια τῶν τρομε-
ρῶν κατασκόπων, ποὺ κλέ-
βουν τὰ μυστικά ἀπὸ τὸ
στρατηγεῖο τῶν Συμμάχων!

Κυττάζει γύρω του γιὰ νὰ
δῇ ἂν ὑπάρχῃ καμμιά ἐλπίδα
σωτηρίας, μὰ ἀπογοιτεῖται
ἀμέσως. Εἶναι κυκλωμένοι ἀ-
πὸ δέκα τουλάχιστον ὅπλοφό-
ρους, ποὺ φαίνονται ἐτοιμοὶ
νὰ τοὺς γαζώσουν μὲ τὰ αὐ-
τόματά τους.

— Ἄν ἤμουν στὴ θέσι σου
Παιδί - Φάντασμα, λέει ἡ ἴδια
φωνή, δὲ θὰ δοκίμαζα νὰ κά-
νω αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι! Δὲν
μπορεῖς νὰ ξεφύγεις!

Καὶ προσθέτει:

— Δέστε τους!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα κα-
ταλαβαίνει ὅτι, ἂν ἀφήσῃ νὰ
τὸν δέσουν, ὅλα εἶναι χαμένα.
Θὰ πέσῃ στὰ χέρια μιᾶς ἀ-
δυσώπητης ὀργανώσεως Γερ-
μανῶν κατασκόπων ποὺ θὰ
τὸν βασανίσουν αὐτὸν καὶ
τοὺς συντρόφους του γιὰ νὰ
τοὺς ἀποσπάσουν πληροφο-
ρίες κι' ἐπειτα θὰ τοὺς σκο-
τώσουν.

Οἱ δυὸ ὅπλοφόροι ποὺ
δρίσκονται κοντά τους κινου-
νται πρὸς τὸ μέρος τους. Κρε-

μοῦν τὰ αὐτόματά τους στὸν ὦμο τους καὶ βγάζουν ἀπὸ τὶς τσέπες τους χειροπέδες. Ἡ στιγμὴ εἶναι ἡ πρὸ εὐνοϊκὴ γιὰ μιὰ ἀπόπειρα ἀποδράσεως. Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου τὸ Παιδί - Φάντασμα λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ σὶ χνεται πάνω στὸν πρὸ κοντινὸ ἀντίπαλό του. Ἡ γροθιά του ἀνεβοκατεβαίνει μὲ ὀρμὴ καὶ τὸν χτυπάει πάνω στὸ στήθος στὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ταυτόχρονα, ὁ Σπίθας ἀρπάζει τὸν ἄλλο, ποὺ βρίσκεται κοντά του καὶ ἡ γροθιά του τὸν χτυπάει στὸ σάγων· μὲ τόση δύναμι, ὥστε τοὺ ἐξαρθρώνει τὴ μασέλα!

Μὲ ταχύτατες κινήσεις καὶ πρὶν οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ προλάβουν νὰ ἐπέμβουν τὰ δυὸ παιδιὰ ἀρπάζουν τὰ αὐτόματα ἀπὸ τὸν ὦμο τῶν ἀντιπάλων τους καὶ τὰ στρέφουν πρὸς τοὺς ἄλλους.

Πιέζουν τὴ σκανδάλη, ἐνῶ ταυτόχρονα πέφτουν μπροῦμυτα. Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ λοχίας τοὺς μμοῦνται. Γλῶσσες φωτιάς γλείφουν τὸ σκοτάδι καὶ πυρακτωμένα βλήματα σκίζουν τὸ νυκτερινὸ ἀέρα. Κραυγὲς πόνου καὶ λύσσας ἀκούγονται ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Γερμανῶν. Δυὸ πέφτουν χτυπημένοι. Οἱ ὑπόλοιποι σκορπίζονται καὶ ταμπουρώνονται πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐνῶ τὰ αὐτόματά τους ἀρχί-

ζουν νὰ ξερνοῦν μὲ τὴ σειρὰ τους φωτιά καὶ ἀτσάλλ· ἐναντίον τῶν παιδιῶν.

Μιὰ μονιασμένη μάχη ἀρχίζει ἐκεῖ πάνω στὸ μεγάλο αὐτοκίνητόδρομο, ποὺ συνδέει τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὸ ἀεροδρόμιο.

Μὰ ὅσο κι' ἂν τὰ παιδιὰ ἔχουν τώρα στὰ χέρια τους ὅπλα ἢ θέσεις τους ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι κρίσιμη. Οἱ Γερμανοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ μερικὰ λεπτὰ μετὰ τὴν ἐναρξὶ τῆς μάχης ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο φτάνει ὀλοταχῶς καὶ σταματᾷ ἀπτότομα σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ πρῶτο. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ Γιώργος νομίζει ὅτι εἶναι ἓνα αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας καὶ ὅτι θὰ ἀπαλλαγοῦν ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν Γερμανῶν.

Μὰ ἀπογοητεύεται ἀμέσως. Ἀπὸ τὸ δεύτερο αὐτοκίνητο πηδοῦν δεκάδες ἄντρες ντυμένοι μὲ πολιτικὰ ρούχα καὶ ἀμέσως παίρνουν θέσεις καὶ κυκλώνουν τὰ Ἑλληνόπουλα! Δεκάδες αὐτόματα βάλλουν τώρα ἐναντίον τῶν μικρῶν ἡρώων! Τὰ τρία Ἑλληνόπουλα καὶ ὁ Ἀμερικανὸς λοχίας βλέπουν τώρα τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια τους. Σὲ λίγες στιγμές, τὰ κορμιά τους θὰ ἔχουν γαζωθῇ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι αναγνώστες μας που επιθυμούν ν' αποκτήσουν τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, Μικρού "Ηρώος, Ύπερανθρώπου, Γκρέκο, Ζορρό, Ταρζάν, Βέλους, Τζόε Ντίκ, Βιβλία του Μέλλοντος, Φθηνά βιβλία Μεγάλων συγγραφέων, Μπουρλοτιέρη, κ.λ.π., μπορούν νά τὰ ζητήσουν απο τὰ γραφεία μας, Λέκκα 22 (Πλατ. Συντάγματος), καί ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα καταστήματα διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἐξωτερικοῦ:

ΑΘΗΝΑΙ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Γ. Μπεδεράτου, ὁδὸς Τενέδου 32, πλησίον Φωκ. Νέγρη, Κυψέλη.

Βιβλιοχαρτοπωλείον Μιχαὴλ Ραυτοπούλου, ὁδὸς Βουλιαγμένης 160, Ἀθήνη.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βιβλιοχαρτοπωλείον Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καί Εὐριπίδου, γωνία, ἔναντι Ἐμπορικῆς Σχολῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Βιβλιοπωλείον Ἀνδρέα Ρέκου, Ἐγνατίας 67.

ΒΟΛΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ι. Λιαναρίδη, Κ. Καρτάλη 48.

ΚΑΒΑΛΑ: Βιβλιοπωλείον Ἀθαν. Παπαδογιάννη.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: Βιβλιοπωλείον Ἀλμπάνη.

ΛΟΥΤΡΑΚΙ: Βιβλιοπωλείον Ἀλμπάνη.

ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Βιβλιοπωλείον Ι. Τσοπελάκου.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ: Βιβλιοπωλείον Α. Πολίτη, Λεύκωνος 20.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: Βιβλιοπωλείον ΖΕΝΟ, ὁδὸς Δανίας 6, Δυτικὸς τερμὺς 2, καί βιβλιοπωλείον ΑΤΕΝΕ, ὁδὸς Ίδερσολτ ἀριθ. 261, Βορειοδυτικὸς τερμὺς 1.

ΣΙΔΝΕΥ· ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ.

ΑΔΕΛΑΪΔΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ: Βιβλιοπωλείον Γιάγκ.

ΜΕ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ,

συμπληρώνεται το ανάγνωσμα του Πλανητανθρώπου σ' έναν
ώραίο, συναρπαστικό τόμο!

Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη

οἱ ἀναγνώστες τοῦ «Πλανητανθρώπου» θὰ ἀπολαύσουν ἓνα
νέο ἐβδομαδιαῖο ἀνάγνωσμα αὐτοτελῶν περιπετειῶν, ποὺ
θ' ἀφήσῃ ἐποχή! Εἶναι ὁ

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ·Υ·

— Οἱ περιπέτειες ἑνὸς μικροῦ κάου - μπού, ποὺ εἶναι
ὁ πιὸ γενναῖος στὴν καρδιά, ὁ πιὸ ἐπιδέξιος στὸ λάσο κι'
ὁ πιὸ γρήγορος στὸ πιστόλι!

— Κάθε Πέμπτη καὶ μία αὐτοτελὴς συγκλονιστικὴ πε-
ριπέτεια!

— Κάθε Πέμπτη νέες δυνατὲς συγκινήσεις, ἀγωνία καὶ
ἄφθονο γέλιο!

Τὸ πρῶτο τεύχος, ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη
Πέμπτη μὲ τὸν τίτλο:

Τὸ πιὸ γρήγορο πιστόλι

θὰ γίνῃ ἀνάρπαστο! Προλάβετε νὰ τὸ ἀγοράσετε!

Ο Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Η Ρ Ω Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 97 — Δραχ. 2
Γραφεί: Λέκκα 22 (έντός τής Στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:

Συνδρομαί έξωτερικού:

Έτησία δρχ. 100

Έτησία δολλάρια 4

Έξάμηνος » 55

Έξάμηνος » 2

Στό έπόμενο τεύχος, τό 98, που κυκλοφορεί την έρχομε-
νη έβδομάδα με τον τίτλο:

ΚΑΤΑ ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

τά τρία ήρωικά παιδιά προσπαθούν να λύσουν τό μυστήριο
τής κλοπής τών στρατιωτικών μυστικών και παίζουν τη
ζωή τους κορώνα - γράμματα παλεύοντας με αντίπαλους
που δε διστάζουν μπροστά σε τίποτα για να πετύχουν τό
σκοπό τους!

Ένα τεύχος που θα αφήση εποχή με τα συναρπαστικά
έπεισόδιά του και με τις γιγαντομαχίες του και θα σάς
κάνη να κρατάτε την κοιλιά σας από τα γέλια με τις κω-
μικές σκηνές του άναστημένου Σπίθα, που ή όρεξί του έχει
μεγαλώσει επικίνδυνα!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΔΟΣΟΣ
ΑΡΧΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΝΟΥΡ,
ΑΠΕΙΛΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΗ ΤΟ
ΣΥΜΠΑΝ.

ΟΜΩΣ ΟΙ ΗΡΩΙΚΟΙ ΑΝΤΡΕΣ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟ-
ΜΙΑΣ, ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΥΝ.

ΛΑΘΟΣ Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΣΚΙΠ ΛΑΝΣΙΓΚ ΚΑ-
ΤΕΥΘΥΝΕΙ ΤΗ ΡΟΚΕΤΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ
ΦΕΓΓΑΡΙ, ΤΟΝ ΚΑΛΕΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ.

ΑΡΧΗΓΕ ΒΛΕΠΩ
ΚΑΤΙ ΠΕΛΟΡΙΑΤΕ-
ΡΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ
ΕΙΧΑ ΞΑΝΑΪΔΕΙ
ΕΘΡΟΠΑΝΟ!

ΓΙΑ ΑΥΤΑ Σ' ΕΣΤΕΙ
ΛΑ ΣΚΙΠ, ΝΑ ΜΑΘΗΣ
ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ. ΑΥ-
ΤΟΣ Ο ΧΑΛΚΟΣ ΤΟΥ
ΝΟΥΡ, ΤΑΧΕΙ ΑΦΙΣΕΙ
ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ!

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΣΚΙΠ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ

ΚΥΡΙΕ ΛΟΧΑΓΕ!
ΚΥΤΤΑΣΤΕ!

ΕΝ ΤΑΞΕΙ ΤΟΜ ΘΑ
ΠΕΣΟΥΜΕ ΑΠΑΝΟ-
ΤΟΥΣ!

